

Feriesagen

- En analyse af Lene Espersens personsag

Kandidatafhandling af:

Kasper Myrsø
Cand.soc - Politisk Kommunikations & Ledelse

Antal typeenheder: 180.613
Sideantal: 79

Vejleder: Anne Marie Bülow
Institut for Internationale Kultur- og Kommunikationsstudier

Abstract

This master thesis is inspired by the rising amount of political scandals in Danish politics the last couple of years, all of which focuses on the personal and private lives of the Danish politicians. More precisely, the master thesis focuses on the political scandal of Lene Espersen in connection to her family vacation in Mallorca in 2010. A scandal which had major implications and consequences for the public opinion of Lene Espersen, her political party and the struggle for government power at that time. As both leader of the Conservative Party and newly appointed Minister of Foreign Affairs, Lene Espersen assumed a central position in the Danish government in 2010. A position which was compromised by the effects of her vacation scandal.

Through a social constructivist approach, this master thesis examines, how Lene Espersens family vacation in Mallorca could cause such major consequences, and furthermore the effects of Lene Espersens communication during the scandal. Taking its point of departure in the media coverage of the political scandal, this master thesis seeks its answers by reconstructing the course of the scandal from the 29th of Marts, 2010 to the 9th of August same year.

By combining the discourse theory of Ernesto Laclau and Chantal Mouffe, with the theory of Image Restoration Strategies by William L. Benoit, this master thesis is able to explain, how the vacation scandal of Lene Espersen represents more than just libel and slander. By focusing on how the scandal is constructed, and how Lene Espersen communicates, it is shown how the perception of Lene Espersen as Denmarks Foreign Minister changes, with her prioritizing the family vacation in Mallorca. By doing so, Lene Espersen doesn't get to participate in a meeting in Canada with other ministers of foreign affairs, and as a consequence the political scandal of Lene Espersen takes hold. A scandal which addresses her priority, and causes distrust of her ability to manage the position as Denmarks Minister of Foreign Affairs. A distrust, which only gets worse as the scandal progresses, and which in large part is due to Lene Espersens communication during the scandal. As a result, this master thesis concludes that the political scandal of Lene Espersen, in connection to her family vacation, addresses the fundamental issue of trust between politicians and the voters. An issue which is very closely linked to the actions and communication of the politician, especially when their private lives interfere with their political jobs.

Indholdsfortegnelse

Abstract	2
Indholdsfortegnelse	3
Kapitel 1: Indledning	5
Problemfelt	6
Problemformulering	7
Uddybning af problemformulering og afgrænsning	7
Arbejdsspørgsmål og specialeoversigt	10
Kapitel 2: Analysestrategi	14
Mit videnskabsteoretiske udgangspunkt	14
Diskursteori	15
Laclau og Mouffe overordnet set	16
Artikulation	16
Diskurs	17
Nodalpunkt	17
Subjektet og subjektpositioner	18
Antagonisme og ækvivalens	18
Hegemoni og dislokation	19
Definition af en politisk personsag	20
Som skandale	21
Som krise	22
Teori om imagegenoprettelsesstrategier	23
Benægtelse	24
Unddragelse af ansvar	25
Reduktion af angrebets omfang	25
Korrigerende	26
Bøn om tilgivelse	27
Empiriske kilder, indsamling og bearbejdning	27
Opsamling	29
Kapitel 3: Analyse af personsagens opståen	31
En indledende kritik artikuleres	31
Argumentationen opbygges	32
Lene Espersens håndtering af den indledende kritik	34
Delkonklusion	36
Kapitel 4: Analyse af personsagens udvikling	39
En videreudvikling af Lene Espersens personsag igangsættes	39
Mødet som nodalpunkt	40
Opsummering	43
Lene Espersens behov som nodalpunkt	44
Opsummering	48
Lene Espersens håndtering af personsagens udvikling	49
Delkonklusion	54
Kapitel 5: Analyse af personsagens afslutning	56
En afvikling af Lene Espersens personsag igangsættes	56
Mistillid i forbindelse med udenrigsministerposten artikuleres og håndteres	57
Mistillid i forbindelse med partiformandsposten artikuleres og håndteres	61
Det endelige punktum	65

Delkonklusion	66
Kapitel 6: Konklusion	69
Kapitel 7: Diskussion	73
Kapitel 8: Litteraturliste	76
Artikler	77
Links	82

Kapitel 1: Indledning

"Sagerne har sat et stort fodaftryk på dansk politik i år, for de har haft stor betydning for, hvordan partierne ligger i meningsmålingerne. Den største sag var Lene Espersens afbud til et arktisk møde i Canada til fordel for en familieferie på Mallorca." - Ask Rostrup, DR Nyheders politiske redaktør (17.12.2010 link).

Et fænomen som igennem de sidste par år har fyldt meget i dansk politik og formidlingen heraf er de såkaldte politiske personsager. Idet politiske personsager som betegnelse endnu ikke er blevet fastlagt én konkret definition af Dansk Sprognævn og ej heller i videnskabelig sammenhæng, tænkes der her på sager, som udspringer af en politikers privatliv, og antager en skandaløs karakter, i takt med at der bliver formidlet herom. Sager som blandt andet vores nuværende statsminister Helle Thorning Schmidts skattesag (05.12.2011 DR link), Henriette Kjærs sag om privatøkonomien (26.01.2011 DR link), Jeppe Koføeds sexsag (25.03.2008 Politiken) og Ulla Tørnæs sag om illegal arbejdskraft (25.02.2005 Politiken). Personsager som disse har alle det til fælles, at selv om de ikke har fokus på en politikers evner til at føre politik, og ej heller udgør væsentlige emner for varetagelsen af Danmarks politiske interesser, så formår disse stadig at fange den mediemæssige og politiske dagsorden og have store politiske konsekvenser. På denne måde er personsager i dansk politik med til, at ændre den politiske dagsorden og fratage opmærksomhed fra store politiske spørgsmål. Så som klimaproblemer og økonomisk krise, som kræver opmærksomhed og en stærk politisk håndtering. Noget som kan og bliver iagttaget som værende problematisk, pga. de konsekvenser dette kan have for varetagelsen af vigtige politiske emner, og for de danske mediers rolle som vagthund, og formidlere af politisk journalistik fremover (29.11.2011 Politiken & 24.11.2010 Ræson link). På samme måde har de politiske personsager typisk også store konsekvenser for de politikere, der gennemgår sådanne. Konsekvenser som oftest rækker langt ud over den periode personsagen står på, og vis betydning bl.a. kan bevirke dårlige meningsmålinger, ringe personlig popularitet, afgang fra det politiske erhverv osv. (26.11.2010 DR link & 25.03.2008 B.T.). De politiske personsager kan således have en utrolig stor betydning for en politikers erhverv, og muligheder for at føre politik. Dette til trods for, at disse sager har afsæt i politikernes privatliv, og ikke har fokus på deres politiske arbejde og formåen. At personsager med afsæt i politikernes privatliv, på denne måde kan spolere politiske karriere, og have omfattende konsekvenser i det politiske system, er med til at gøre både politikere og dette system yderst sårbare overfor sådanne sager. Noget som bl.a. har fået flere politiske kommentatorer, eksperter osv. til at forslå, at man som

i USA kulegraver politikernes privatliv, for at sikre dem imod sådanne sager (14.06.2011 Ugebrevet A4 link). På denne måde fordrer disse sager nogle svære, og helt særlige omstændigheder for politikernes håndtering heraf, til trods for at disse via deres erhverv er vant til at håndtere store politiske spørgsmål og samfundsændrende emner. En håndtering som ikke bliver lettere af, at politikerne ikke er interesseret i at få kulegravet deres privatliv (14.06.2011 Børsen), som der må stilles helt specielle krav til, pga. personsagernes fokus på politikeren og dennes privatliv. Personsager udgør på denne måde en kompleks og unik situation, som kan have store konsekvenser for både den enkelte politiker, den politiske dagsorden og det samlet politiske system. Alt sammen til trods for at disse er funderet i den enkelte politikers privatliv, og tilsyneladende ingen betydning har for varetagelsen af Danmarks politiske interesser.

Problemfelt

Et godt eksempel på sådan en personsag er Lene Espersens "*feriesag*". Hvor en familieferie til Mallorca udviklede sig en omfattende personsag med store konsekvenser for hende, det konservative folkeparti og regeringen. Det startede ellers godt ud for Lene Espersen, da hun den 09.09.2008 enstemmigt blev valgt som den nye partiformand for de konservative. Bl.a. fordi "*Hun er en rasende god kommunikator*", som den forgangne partiformand Bendt Bendtsen udtrykte det (09.09.2008 Jyllands-Posten). Lene Espersen formåede dog også indledningsvist at løfte arven fra "*Mr. 10 pct.*" (Berlingske Tidende: 14.09.2008), og yndede stor personlig popularitet. Hvilke bl.a. medvirkede til, at hun blev kåret som den bedst egnede statsministerkandidat over både Lars Løkke Rasmussen og nuværende statsminister Helle Thorning-Schmidt (Berlingske Tidende 08.02.2009). Til trods for enkelte tilbageslag, lå det konservative folkeparti således stabilt omkring de 10 pct., da Lene Espersen indtrådte som ny udenrigsmister den 23.02.2010 (25.02.2010 Politiken). En position som Lene Espersen fra start af blev spået stor succes med (24.02.2010 Politiken), og som er notorisk kendt for at give personlig popularitet (24.02.2010 Kristeligt Dagblad). Lene Espersen nåede da også at markerer sig som en udenrigsminister, der havde ambitiøse planer, og havde store mål for sin virke som Danmarks nye udenrigsminister (07.03.2010 Berlingske Tidende). Men blot et måned efter indtraf Lene Espersens personsag og igangsatte en enorm nedtur. En nedtur som medførte løbende negative meningsmålinger (09.05.2010 Politiken), og bl.a. resulterede i de laveste meningsmålinger (6 pct.) for det konservative folkeparti, siden katastrofeårene i 90'erne, hvor Hans Engell forårsagede en personsag pga. spirituskørsel (26.06.2010 Ekstra Bladet). En nedtur som også medførte, at Lene Espersen gik fra at være enten den mest populære eller næstmest populære

minister siden 2002, til at være den mest upopulære minister overhovedet (08.06.2010 B.T.). En nedtur som havde stor indflydelse på kampen om regeringsmagten på daværende tidspunkt (07.06.2010 Information), og som blev foranlediget af hendes private ferie til Mallorca med familien.

Som formentlig en af Danmarks indtil nu største politiske personsager, udgør Lene Espersens feriesag på denne måde for mig, et glimrende eksempel på den alvorlige betydning en personsag kan have for både den enkelte politiker, den politiske dagsorden og det samlede politiske system. En sag, som til trods for Lene Espersens ry for at være en god politisk kommunikator, alligevel formåede at have en så stor effekt. En sag som på denne måde er et oplagt udgangspunkt, for en nærmere undersøgelse af den betydning politikernes privatliv kan have, og den indflydelse deres håndtering af disse sager har herpå.

Problemformulering

Med udgangspunkt i ovenstående problemfelt;

Hvordan kunne Lene Espersens familieferie til Mallorca få så store konsekvenser, og hvilken betydning har Lene Espersens håndtering af hendes personsag haft herfor?

Uddybning af problemformulering og afgrænsning

For bedre at kunne forstå, hvilken viden jeg ønsker at tilegne mig på baggrund af den pågældende problemformulering, vil jeg i dette afsnit nærmere uddybe, hvordan jeg vil undersøge denne problemstilling, og hvilke spørgsmål jeg vil søge svar på.

For at kunne iagttage og besvare, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca kunne få så store konsekvenser, og hvilken betydning hendes håndtering af personsagen har haft herfor, er jeg først nødt at kunne forstå, hvordan Lene Espersens personsag kunne opstå, udvikle sig og afsluttes. Samt hvordan Lene Espersen har forsøgt at håndtere dette. Da konsekvenserne ved Lene Espersens familieferie til Mallorca er influeret af hele det forløb, som Lene Espersens personsag undergår, hænger min besvarelse af problemformuleringen nøje sammen med, hvordan Lene Espersens

personsag er blevet konstrueret fra start til slut. Hvor som jeg vil søge at iagttage personsagen ud fra tre overordnede faser, nemlig dens opståen, udvikling og afslutning.

Da jeg således ønsker at nå hele vejen rundt om Lene Espersens personsags komplekse konstruktion, vil jeg empirisk forholde mig til de medier og den empiri, som har haft en afgørende rolle i personsagens afstedkommen. Både som formidlere og som deltagende aktører. Dette vil give mig mulighed for at "genskabe" personsagen i sin væsentligste form, og herigennem at skabe et så præcist, realistisk og velafgrænset undersøgelsesgrundlag for mine iagttagelser som muligt. Idet politiske personsager, som det fremgår i indledningen, opstår, udvikler sig og afsluttes som konsekvens af mediernes formidling om en politikers privatliv, virker det fordelagtigt at tage afsæt i denne formidling, som udgangspunkt for mine iagttagelser. Herigennem vil jeg få mulighed for at iagttage, hvordan de danske vælgere har kunnet opleve Lene Espersens personsag og hendes håndtering i denne forbindelse. Dette har en afgørende betydning for min besvarelse af problemformuleringen, da konsekvenserne af Lene Espersens familieferie til Mallorca, og betydningen af hendes håndtering, er betinget af vælgernes reaktion herpå. Idet det er deres oplevelser af personsagen og Lene Espersens kommunikation, som kommer til udtryk igennem diverse meningsmålinger og er med til at afgøre, hvor populær Lene Espersen er. Hvor mange stemmer det konservative folkeparti får, og som kan påvirke kampen om regeringsmagten. Da vælgerne har direkte kontrol over konsekvenserne af Lene Espersens personsag. Og da denne kontrol er afhængig af deres iagttagelser, vil jeg empirisk genskabe personsagen i sin væsentligste form, og herigennem iagttage, hvordan de har kunnet opleve den.

Til at hjælpe med at skabe mine iagttagelser af empirien, og uddrage de forklaringer jeg søger, vil jeg anvende diskursteori ved Laclau og Mouffe og krisekommunikationsteori ved Benoit. Mere konkret, vil jeg ved hjælp af diskursteorien forsøge at åbne op for de præmisser, der ligger til grund for, at Lene Espersens personsag opstår, udvikler sig og afsluttes. Alt imens jeg ved hjælp af krisekommunikationsteorien vil forsøge at belyse, hvordan Lene Espersen kommunikativt har forsøgt at håndtere sin personsag, med hvilke formål og med hvilken konsekvenser. Da Laclau og Mouffes udlægning af diskursteorien har særligt fokus på politiske processer, og skabelsen af dominans, forandringer og indflydelse i denne forbindelse, virker det oplagt at undersøge personsagens konstruktion via denne teori. På samme måde vil Benoits teori om

imagegenoprettelsesstrategier med fokus på kommunikations formål under krævende omstændigheder, være behjælpelig i en undersøgelse af Lene Espersens håndtering af personsagen.

I og med at jeg på denne måde begrænser mig til at behandle Lene Espersens personsag i en bestemt tidsperiode og på en bestemt måde, afgrænser jeg mig også fra visse aspekter, som muligvis kan have haft indflydelse på konsekvenserne af Lene Espersens familieferie. Samt hendes håndtering af personsagen. Her tænkes der eksempelvis på andre sager og aspekter i samme tidsperiode, som kan have haft betydning for Lene Espersens personsag, uden direkte at være koblet til denne. Så som andre politiske sager eller mangel på samme, som kan have bevirket, at Lene Espersens personsag har fået ekstra meget opmærksomhed fra både medierne og politikere. Samt at Lene Espersen eventuelt ikke har haft tid til at håndtere personsagen osv. Men da jeg ikke kan indbefatte hele den mediemæssige og politiske dagsorden i min undersøgelse af Lene Espersens personsag. Og ej heller kan tage højde for, hvordan diverse chefredaktører, politikere og Lene Espersen selv prioriterer, er dette ikke aktuelt for min undersøgelse. Et andet aspekt som kan have haft indflydelse på konsekvenserne af Lene Espersens familieferie, men som jeg ligeledes også afgrænser mig fra, er hvad der er gået forud for personsagen. Her tænkes der for eksempel på diverse politiske og mediemæssige spændinger og kontroverser, som kan have fordret andre motiver til at udtrykke kritik af Lene Espersen i forbindelse med personsagen. Da jeg ikke har mulighed for at gennemgå al formidlingen om Lene Espersen i perioden før personsagen. Og ej heller kan vide om folk har alternative bevæggrunde for, at kommunikere som de gør, uden at dette klart fremgår, kan jeg ikke tage højde herfor i min besvarelse af problemformuleringen. Dog skal det for god ordens skyld nævnes, at andre sager og alternative bevæggrunde selvfølgelig vil indgå i min undersøgelse af Lene Espersens personsag. Dog kun i det omfang, at de direkte indgår som en del af personsagen, og at det klart og tydeligt fremgår, at der er tale herom. Da hvert valg også fordrer fravalg, vil mine afgrænsninger løbende komme til udtryk i takt med at specialet skrider frem, via de valg og dermed fravalg jeg foretager.

For at kunne besvare min problemformulering, vil jeg således med udgangspunkt i mediernes formidling af Lene Espersens personsag søge at iagttage, hvordan Lene Espersens personsag opstår, udvikles og afsluttes. Dette vil ske ved hjælp af Laclau og Mouffes diskursteori. Alt imens jeg ved hjælp af Benoits krisekommunikationsteori vil søge at iagttage, hvordan Lene Espersen har forsøgt at håndtere dette, og hvilken betydning dette har haft.

Arbejdsspørgsmål og specialeoversigt

Men for at kunne generalisere denne viden, er jeg dog først nødt til at afklare en række spørgsmål, som er relevante og påkrævende for en udarbejdelse af min undersøgelse. Disse arbejdsspørgsmål skal således både præcisere, hvilken viden jeg finder det nødvendigt at tilegne sig i løbet af specialet, for at kunne besvare problemformuleringen. Men også uddybe, hvad jeg konkret vil søge svar på, når jeg vil undersøge, hvordan Lene Espersens personsag kunne opstå, udvikle sig og afsluttes, og hvordan hun har forsøgt at håndtere dette. På denne måde vil arbejdsspørgsmålene hjælpe med at strukturere den røde tråd i specialet, og løbende blive besvaret i takt med at specialet udfolder sig.

Kapitel 2: Analysestrategi:

I denne kapitel vil jeg nærmere besvare, hvilken strategi der ligger til grund for min analyse, og hvilken konsekvenser denne har. Da omstændighederne, hvorunder min analyse bliver til, er afgørende for, hvilken viden jeg kan tilegne mig i forhold til mit emnes problemstilling, vil jeg nærmere afklare dette spørgsmål.

Videnskabsteori: En vigtig del af denne strategi er mit videnskabsteoretiske udgangspunkt, som jeg vil redegøre for og betone betydningen af. Da dette speciale, de valg der foretages og den viden der kan generaliseres, udvikles inde for rammerne af, hvad jeg videnskabelig set finder muligt, er det afgørende at afklare dette spørgsmål.

Diskursteori: En anden væsentlig del er min anvendelse af Laclau og Mouffes diskursteori, som jeg vil redegøre for, og betone anvendeligheden af i forhold til min besvarelse af problemformuleringen. Da min forståelse og brug af diskursteorien er afgørende for de iagttagelser af empirien jeg kan skabe, og de forklaringer jeg kan uddrage, vil jeg afklare dette spørgsmål her.

Krisekommunikationsteori: Ligeledes udgør min anvendelse af Benoits teori om imagegenoprettelsesstrategier også en væsentlig del af min analysestrategi, og derfor vil jeg ligeledes redegøre for denne, og betone anvendeligheden af denne i forhold til min analyse. Da min forståelse og brug af teorien om imagegenoprettelsesstrategier også er afgørende for de iagttagelser af empirien jeg kan skabe, og de forklaringer jeg kan uddrage, vil jeg også afklare dette.

Empirisk kilder, indsamling og bearbejdning: Jeg vil i denne forbindelse også redegøre for, hvordan jeg har behandlet det empiriske materiale som dokumentation for min analyse og besvarelse af problemformuleringen. Da min behandling og udvælgelse i forhold til det empiriske

materiale har en afgørende betydning for, hvilke iagttagelser jeg kan gøre mig, og forklaringer jeg kan udlede, vil jeg nærmere afklare dette spørgsmål i dette kapitel.

Definition af en politisk personsag: Endvidere vil jeg i dette kapitel også redegøre for, hvordan jeg definerer en politiske personsag i forbindelse med dette speciale. Da jeg er interesseret i nærmere at afdække konstruktionen af Lene Espersens personsag, med henblik på en besvarelse af min problemformulering, er jeg indledningsvist nødt til at kunne vurdere, hvordan en politisk personsag kan iagttages, og hvilken konsekvenser dette har.

Kapitel 3: Analyse af Lene Espersens personsags opståen:

I dette kapitel vil jeg analysere den første fase i Lene Espersens personsag, med henblik på at kunne besvare min problemformulering. Da personsagens opståen uløseligt må hænge sammen med Lene Espersens familieferie til Mallorca, vil jeg her søge nærmere at iagttage og forklare, hvordan denne kan forårsage en personsag, og hvordan Lene Espersens har forsøgt at håndtere dette med dertilhørende konsekvenser.

Indledende kritik: Da Lene Espersens personsag ikke bare afstedkommer, men må udspringe af en indledende kritik, er jeg først nødt til at kunne forstå, hvilke årsager der er til at denne indledende kritik fremføres. På denne måde vil jeg søge at afdække dette som et led i min analyse af personsagens opståen.

Argumentation: Da den indledende kritik ikke blot medfører at personsagen opstår, men må undergå en udvikling for at dette kan ske, vil jeg efterfølgende søge at afdække, hvordan argumentationen i forbindelse med den indledende kritik opbygges.

Lene Espersens håndtering: Da Lene Espersens forsøg på at håndtere den indledende kritik, må have betydning for at personsagen opstår, og samtidig kan hjælpe mig med at besvare min problemformulering direkte, vil jeg søge at besvare dette spørgsmål som et led i min analyse.

Delkonklusion: Da jeg på baggrund af ovenstående spørgsmål vil kunne besvare, hvordan Lene Espersens personsag er opstået, vil jeg på baggrund heraf kunne udlede, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca indledningsvist kunne få konsekvenser. Ligesom jeg også vil kunne udlede, hvordan Lene Espersen har forsøgt at håndtere personsagens opståen, og hvilken betydning denne håndtering har haft.

Kapitel 4: Analyse af Lene Espersens personsags udvikling:

I dette kapitel vil jeg analysere den anden fase i Lene Espersens personsag, med henblik på at kunne besvare min problemformulering. Da konsekvenserne af Lene Espersens familieferie til Mallorca, også må hænge uløseligt sammen med personsagens udvikling, vil jeg her søge at iagttage og forklare, hvordan Lene Espersens personsag udvikler sig, og hvordan hun har forsøgt at håndtere dette med dertilhørende konsekvenser.

Udvikling igangsættes: Da en udvikling ikke blot sker, men må have afsæt i noget, er jeg indledningsvist nødt til at afdække, hvilke årsager der er til, at en udvikling af Lene Espersens personsag igangsættes.

Argumentation: Da Lene Espersens personsag må gennemgå en omfattende udvikling fra den opstår til den afsluttes, vil jeg søge at afdække, hvordan argumentationen opbygges i forbindelse med personsagens udvikling.

Lene Espersens håndtering: Da Lene Espersens forsøg på at håndtere personsagens udvikling, må have betydning herfor, og samtidig kan hjælpe mig med at besvare min problemformulering direkte, vil jeg søge at besvare dette spørgsmål som et led i min analyse.

Delkonklusion: Da jeg på baggrund af ovenstående spørgsmål vil kunne besvare, hvordan Lene Espersens personsag har udviklet sig, vil jeg herigennem kunne udlede, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca indtil da kunne få så store konsekvenser. Hvor som jeg også vil kunne udlede, hvordan Lene Espersen har forsøgt at håndtere personsagens udvikling, og hvilken betydning denne håndtering har haft.

Kapitel 5: Analyse af Lene Espersens personsags afslutning:

I dette kapitel vil jeg analysere tredje og sidste fase i Lene Espersens personsag, med henblik på at kunne besvare min problemformulering. Da personsagens afslutning, til trods for dennes afviklende effekt, fortsat må have en betydning for konsekvenserne af Lene Espersens familieferie til Mallorca, vil jeg her søge at iagttage og forklare, hvordan denne afsluttes, og hvordan Lene Espersens håndtering har bidraget hertil.

Afvikling: Da en afslutning af en personsag ikke blot må forekomme, men må være noget der sker løbende, vil jeg her søge at besvare, hvilke årsager der er til, at en afvikling af Lene Espersens personsag indledes.

Argumentation: Da overgangen fra afvikling til decideret afslutning er en aftagende udvikling, vil jeg ligeledes forsøge at besvare, hvordan der fortsat opbygges argumentation i forbindelse med personsagens afslutning.

Lene Espersens håndtering: Da Lene Espersens forsøg på at håndtere denne argumentation, må have betydning for at personsagen kan afsluttes, og samtidig kan hjælpe mig med at besvare min problemformulering direkte, vil dette spørgsmål indgå som et led i min analyse af personsagens afslutning.

Delkonklusion: Da jeg på baggrund af ovenstående spørgsmål vil kunne besvare, hvordan Lene Espersens personsag er blevet afsluttet. Vil jeg endvidere også kunne konkludere, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca afslutningsvist kunne få konsekvenser, og hvordan Lene Espersen håndtering har bidraget til personsagens afslutning.

Kapitel 6: Konklusion:

På baggrund af min analysekapitler af Lene Espersens personsags tre faser, vil jeg i dette kapitel herudfra besvare, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca kunne få så store konsekvenser, og hvilken betydning denne håndtering har haft.

Kapitel 7: Diskussion:

Med afsæt i min konklusion, vil jeg i dette kapitel nærmere diskutere min konklusion, generaliserbarheden herved i forhold til lignende politiske personsager, og påtale denne i forhold til anden forskning på området. Herigennem vil jeg få mulighed for at runde specialet ordentligt af i forhold til, hvad jeg har kunnet udlede.

Kapitel 8: Litteraturliste:

I dette kapitel vil mine henvisninger til det materiale, som har været anvendt i forbindelse med specialet foreligge, for på denne måde at gøre det muligt at validere specialets empiriske pålidelighed.

Artikler: Idet jeg empirisk har forsøgt at genskabe personsagen i sin væsentligste form, for herigennem at kunne iagttage, hvordan de danske vælgere har kunnet opleve personsagen, vil jeg her bringe en oversigt over dette empiriske materiale.

Links: Da links som reference skiller sig ud fra det andet gængse materiale specialet baseres på, vil disse stå i et afsnit for sig.

Kapitel 2: Analysestrategi

I dette kapitel vil jeg præsentere den strategi, som ligger til grund for min analyse. Hensigten er at skabe en forståelse for, hvilke valg der ligger til grund for mit særlige analytiske blik. Således at det klart fremgår, under hvilke betingelser med tilhørende konsekvenser, mine iagttagelser af Lene Espersens personsag og besvarelse af problemformulering er blevet til. Jeg vil indlede med at konkretisere mit eget ståsted i en videnskabsteoretisk kontekst. Hvorefter jeg vil tydeliggøre de teoretiske valg og begreber, som analysen vil bygge på, samt mit empiriske udgangspunkt for specialet. Herudover vil jeg forud for min analyse af Lene Espersens personsag, også nærmere definere personsagen som fænomen. For på denne måde at klarlægge, hvad dette speciale mere præcist søger at behandle, og hvad en undersøgelse af dette fænomen indebærer.

Mit videnskabsteoretiske udgangspunkt

Som forfatter af dette speciale har jeg kontrol over, hvordan Lene Espersens personsag og kommunikation kommer til udtryk via min analyse heraf, og har på denne måde kontrol over, hvad der kan og ikke kan iagttages i forhold hertil. Derfor er det også mit ansvar overfor læseren at gøre klart, hvilket udgangspunkt jeg har som skaber af dette speciale, og under hvilke betingelser mine iagttagelser er blevet til. Således at læseren bedst muligt selv kan tage stilling til det skrevne.

Mit videnskabsteoretiske afsæt for dette speciale er således socialkonstruktivistisk, og bygger overordnet set på, at virkeligheden er et socialt konstrueret fænomen, som opstår via det eller de blikke, der betragter denne (Esmark, Laustsen & Andersen 16-19 & Andersen 14-15). Da kommunikation, i form af ord, handlinger osv., er udtryk for vores iagttagelser, er den sociale virkelighed på denne måde kun observerbar, via den kommunikation vi producerer. I forhold til specialet betyder dette, at mine iagttagelser af Lene Espersens personsag kommer til at være baseret på andres iagttagelser heraf, hvormed den viden som jeg tilegner mig, ligeledes bliver udtryk for subjektive betragtninger af en socialt konstrueret virkelighed. Specialet bliver som konsekvens heraf udtryk for iagttagelser af iagttagelser som iagttagelser, og dermed ikke endegyldige fakta og almengyldige sandheder. Men som et socialt konstrueret forløb, der er betinget af de valg jeg har foretaget, og som altid kunne have været konstrueret anderledes, med et anderledes blik til følge. Min analysestrategi kommer som sådan til at handle om, hvordan jeg vil konstruere andres iagttagelser som objekt for mine egne iagttagelser. Så det sociale bliver synligt som videnskabelig genstand, og jeg kan beskrive, hvorfra jeg beskriver (Andersen 13-15). Da jeg som tidligere nævnt

er interesseret i at afdække, hvordan Lene Espersens familieferie kunne få så store konsekvenser. Og da disse konsekvenser er direkte afhængige af de danske vælgers oplevelse af personsagen, har jeg valgt at beskrive personsagen fra deres iagttagelsespunkt. På denne måde vil jeg forsøge at konstruere personsagen i sin væsentligste form, ud fra de samme iagttagelsesmuligheder de har haft, med henblik på at besvare min problemformulering.

Da den ene af mine udvalgte teorier har afsæt i den videnskabsteoretiske tradition poststrukturalisme, vil jeg her nærmere kommentere på foreneligheden af disse to traditioner, og kort beskrive poststrukturalismen som udgangspunkt. Til trods for at de to videnskabsteoretiske retninger udspringer af to selvstændige traditioner, så er en sondring mellem de to, at gå *"imod den dominerende opfattelse inden for den socialkonstruktivistiske diskussion, hvor poststrukturalismen oftest ses som en del af socialkonstruktivismen"* (Esmark et al. 7). Ligesom socialkonstruktivismen, iagttager poststrukturalismen virkeligheden som et fænomen, der ikke er givet på forhånd, men som opstår i takt med at sociale og politiske processer skabes via kommunikation (Esmark et al. 19 & Laclau & Mouffe: 271). På denne måde er poststrukturalismen forankret i strukturalismen, hvor sproget står centralt som et fuldendt system, med faste relationer mellem tegn. Tegn som kun kan få mening igennem relationer til andre tegn, hvilke kun kan lade sig gøre, når disse indbefattes i en sproglig struktur (Esmark et al. 17-18). Poststrukturalismen vægter dog i denne forbindelse, at sprogets struktur er decentral, og at der således ikke eksisterer en fast relation tegnene imellem. Hvormed disse iagttages som flydende, og ikke indeholder en underliggende, fastlagt mening. Men da tegnene er nødt til at blive fastholdt, for at kunne skabe en mening, handler det analytisk om at iagttage, hvordan der forsøges at skabe mening på trods af den åbne struktur (Ibid. 27-28). Selv om poststrukturalismen på denne måde har afsæt i sprogets strukturelle opbygning, er teori fra denne tradition ikke kun foranlediget til analyse af sprog og lingvistik. Men har i lige så høj grad skabt grundbund for samfundsvidenskabelige analyser. Analyser som gensidigt har inspireret og er blevet inspireret af socialkonstruktivismen (Ibid. 15), og som det vil fremgå i det efterfølgende, er fuldt ud forligelige med det socialkonstruktivistiske afsæt jeg har for specialet.

Diskursteori

Som hjælp til at skabe mit blik for Lene Espersens personsag, har jeg valgt at anvende Ernesto Laclau og Chantal Mouffes (Laclau og Mouffe) tilgang til diskursteorien. I Laclau og Mouffes diskursteori har man fokus på sprogets centrale rolle i skabelsen af konflikter, dominansforhold og

forandringer. Særligt i politisk sammenhæng. Hvortil det sociale kommer til at fremstå som et art retorisk rum for kampe herom. Som det også vil fremgå senere, har Laclau og Mouffe på denne måde for øje at fange det politiske i det sociale, og opfatter konflikter som en grundlæggende betingelse i det sociale (Poulsen 172). Hvor som det virker fordelagtigt, at skabe mit blik for Lene Espersens politiske personsag, i tråd med dette teoretiske værk. Jeg vil indledningsvist kort præsentere Laclau og Mouffe overordnet set, hvorefter de diskursteoretiske begreber, som er aktuelle for analysen, vil blive præsenteret. Det vil således ikke være samtlige teoretiske aspekter ved Laclau og Mouffes diskursteori, som vil indgå i min analyse. Hvilke dog også er fuldt i tråd med mit videnskabsteoretiske afsæt for specialet, da *"diskursteoretikere i hvert enkelt tilfælde af konkret forskning er nødt til at modificere og formulere deres begreber så de passer til de særlige problemer de ser nærmere på"* (Howarth 189).

Laclau og Mouffe overordnet set

I tråd med poststrukturalismen har Laclau og Mouffe afsat i sprogets decentreret struktur som udgangspunkt for meningsskabelse, men udvider dette til at omfatte alle sociale praksisser og relationer (Ibid. 148). På denne måde kommer den sociale virkelighed først til udtryk, når denne sproglig set bliver fastlagt, udfordret og ændret via konflikter, konventioner og forhandlinger i kampen om at fiksere mening. Men da sprogets struktur ikke på forhånd er fastlåst i en meningsgivende sammenhæng, hvor et specifikt udtryk fast er knyttet sammen med et specifikt indhold, bliver al social identitet og praksis relationel (Laclau & Mouffe 2002 63-64).

Artikulation

Til at beskrive den praksis der forekommer, når der etableres relation mellem elementer, så disse gensidigt er med til at ændre hinanden, anvender Laclau og Mouffe begrebet artikulation (Ibid. 52). At etablere disse relationelle forhold mellem elementer, så et specifikt udtryk bliver knyttet sammen med et specifikt indhold, gør det på denne måde muligt at fastlægge betydningen af sociale identiteter og praksisser, ud fra den kontekst de er blevet artikuleret ind i. Derfor vil sociale aktører også altid forsøge at etablere eller fiksere den tilskrevne mening i en konkret struktur, men da den sociale virkelighed altid vil være relationel, kan dette ikke lade sig gøre permanent. Den sociale virkelighed træder på denne måde kun frem, når denne indbefattes i en struktur, og som konsekvens heraf vil der altid være kamp om, at fiksere mening og forsøge at fastlåse strukturer. Det politiske i

det sociale kommer på denne måde til udtryk, via den magtudøvelse og de antagonismer den diskursive kamp forårsager, i forsøget på at dominere kampen om at meningsudfylde og udelukke alle andre alternativer (Laclau & Mouffe 62-64 & Andersen 92 & Howarth 152). Diskursteorien ved Laclau og Mouffe er på denne måde formuleret som en politisk teori, da den sociale virkelighed altid kan blive underlagt en diskursiv kamp. Hvilke virker oplagt til en nærmere undersøgelse af personsagen, som udtryk for en diskursiv kamp. Begrebet artikulation udgør på denne måde et grundlæggende forklarende begreb af, hvad der sker når vi kommunikerer, og vil på denne måde indgå kontinuerligt i specialet, når forskelle, konflikter og dominans bliver artikuleret.

Diskurs

Som resultat af artikulatorisk praksis anvender Laclau og Mouffe begrebet diskurs. Som er en "*struktureret totalitet*", hvilke vil sige en helhed, hvor elementer står i et relativt stabilt forhold til hinanden, og gensidigt tilskriver hinanden mening (Laclau & Mouffe 2002 24). En diskurs kan således iagttages som en sproglig struktur, der delvist formår at fastlåse diverse elementer i en meningsgivende sammenhæng. Men da det ikke er muligt for diskursen at fastlåse strukturen fuldstændigt, og således skabe en endegyldig mening, vil der altid være et vist overskud af mening, som undslipper diskursen, og er åben for ny artikulation. Laclau & Mouffe betegner dette det diskursive felt (Ibid. 24), hvilke dækker over alle de mulige meninger elementer ligeledes også kan tilskrives. På denne måde bliver alle diskurser udtryk for forsøg på at dominere det diskursive felt, og herigennem fastholde den sociale virkelighed, i den meningsgivende sammenhæng man har artikuleret (Andersen 89-90). Diskursbegrebet kan på denne måde hjælpe mig med at anskueliggøre, hvilke forskellige diskurser der måtte forekomme i løbet af Lene Espersens personsag, og således være behjælpelig med at skabe overblik over denne.

Nodalpunkt

For at en diskurs dog kan opnå en delvis fiksering af mening, er diskursens elementer nødt til at blive fastholdt i deres relationer til hinanden, hvilke kan lade sig gøre ved hjælp af knudepunkt eller et såkaldt nodalpunkt¹ (Poulsen 173). For at dette kan lade sig gøre, er en del af den diskursive helhed nødt til at træde frem, og komme til at repræsentere ikke bare sig selv, men den samlet

¹ Begrebet nodalpunkt blev grundlagt i Laclau og Mouffes tidligere arbejde, og er senere hen også blevet kendt under begreberne: det tomme udtryk eller den tomme betegner. I denne forbindelse vil det brugte begreb dog være nodalpunkt (Hansen 181).

helhed. Som konsekvens heraf, kommer den fremtrådte del til at fremstå som et *"tomt centrum"*, da det pågældende element ikke både kan repræsentere en specifik del af diskursen og hele den diskursive helhed samtidigt (Hansen 181-182). Et nodalpunkt bliver på denne måde det bindende led i diskursen, og kan eksempelvis være en central situation eller forestilling, som andre ideer samles om, for herigennem at skabe en sammenhængende forståelse af politik, sociale relationer, identiteter osv. (Laclau & Mouffe 270). Den diskursive kamp kommer således i overvejende henseende til at handle om, at etablere og knytte mening til et nodalpunkt. Hvor som jeg i min behandling af Lene Espersens personsag, vil søge at afdække, hvilke nodalpunkter der måtte opstå, og hvordan man forsøger at knytte en mening hertil.

Subjektet og subjektpositioner

Da al social identitet og praksis er rationel, tager Laclau og Mouffe også afstand fra tanken om, at subjektet har en essentiel identitet, og anvender i stedet begrebet subjektpositioner, til at forklare hvordan subjekter bliver positioneret indenfor en diskursiv struktur (Howarth 157 & Laclau & Mouffe 115). I og med at subjektpositionerne er diskursive, kan disse ligesom diskursen ej heller fikses fuldstændigt, og kan således opstå og ændres i takt med, at de diskursive strukturer ændrer sig eller nye opstår. På denne måde kan et subjekt identificeres med mange forskellige subjektpositioner, så som mor, politiker osv.. Alt afhængigt af, hvordan de positioneres inde for en diskursiv struktur (Ibid. & Howarth 157). Idet at en diskurs ikke kan etableres sådan, at den alene strukturer hele den sociale virkelighed, vil der altid eksisterer flere diskurser sideløbende, med dertilhørende forskellige subjektpositioner, som subjektet indtager. På denne måde kan et subjekt blive positioneret i modstridende diskurser, hvilke kan fordrer konflikt. Ligesom subjektet, i takt med at de diskursive strukturer ændrer sig, kan være nødt til at identificere sig med nye subjektpositioner (Howarth 2005 157-158). Via begrebet subjektposition, får jeg således mulighed for at iagttage og forklare, hvordan Lene Espersens forsøges positioneret på forskellige måder i løbet af personsagen. Samt hvordan disse positioner ændrer sig, i takt med at de diskursive strukturer ændrer sig, og hvilken mening hun herigennem tillægges.

Antagonisme og ækvivalens

Som konsekvens af, at subjekter ikke nødvendigvis kan sikre sig deres identitet, når de positioneres inden for en diskursiv struktur, kan antagonisme opstå, når de konstruerer en *"fjende"*, som de kan

ansvarliggøre herfor (Ibid. 153-154). Det antagonistiske forhold kommer på denne måde til udtryk, når der opstår en konflikt mellem sociale identiteter, som foranlediger en kamp om, hvilken fortolkning, der skal være den dominerende (Laclau og Mouffe 264). Som Laclau og Mouffe også formulerer det: *"en antagonistisk relation er en relation mellem to poler, hvor tilstedeværelsen af den ene forhindrer den anden i at blive, hvad den er"* (Laclau & Mouffe 25). Idet et subjekts identitet ikke kan underordne sig eller assimilere modparten som et element i strukturen, har det dermed nået sit ydre sociale grænse. Men da dette samtidig tydeliggøre strukturens decentrale form og blokering af subjektets identitet, medfører denne udvikling en identitetskrise (Ibid. 79-80). I denne forbindelse indtræder begreberne ækvivalens og differens som forklaring på, hvordan man forsøger at håndtere denne konflikt. I en diskurs får betydningselementerne deres identitet via differensen dem imellem, samtidig med at deres ækvivalente relationer sikre, at de kan tilhøre den samme diskurs (Ibid. 80-82). En kamp mellem to identiteter kommer således til udtryk, i og med at disse eller diskursens nodalpunkter, struktureres ud fra hvad de er ækvivalente med og different fra. Dette foregår ved, at diskursens elementer knyttes sammen i ækvivalenskæder, som herigennem skaber en anden og stærkere mening, end elementerne gør individuelt. Hvormed man forsøger at ekspanderer diskursen ved at bryde eksisterende ækvivalenskæder, og på denne måde fjerne det identitet, som er en hindring for et subjekts identitets selvrealiseringsmuligheder (Ibid. & Ibid. 264 & Howarth 155). På denne måde vil antagonismebegrebet hjælpe mig med at iagttage og forklare, hvordan en konflikt mellem identiteter bidrager til, at familieferie til Mallorca kunne udvikle til en omfattende personsag. Hvortil jeg vil søge at iagttage og forklare, hvordan der skabes en ækvivalenskæde af elementer, som skaber en anden og stærkere mening, i et forsøg på at afgøre hvilken fortolkning af et identitet, der skal være den dominerende.

Hegemoni og dislokation

Af ovenstående fremgår det således, hvordan en diskurs opstår, hvilke bestanddele der ligger til grund herfor og hvordan disse får en identitet og mening. Endvidere fremgår det også, hvordan konflikter er en naturlig del af diskursernes udfoldelse, og på hvilken måde dette udarter sig. Derfor virker det kun naturligt nu at spørge, hvad er formålet? Som forklaring herpå, har Laclau og Mouffe anvendt begrebet hegemoni, som betegner den tilstand, hvor de diskursive strukturer stabiliseres, så elementerne giver mening og udtryk knyttes sammen med indhold. Når strukturen dermed fikses og mening fastlægges, undertrykkes alle andre alternative strukturer også, hvorved den hegemoniske tilstand skaber én samlet forståelse (Andersen 97-98 & Laclau & Mouffe 161). På

denne måde kan alle konflikter iagttages som kampe om at skabe hegemoni. Da hegemoni i sig selv altid vil være en midlertidig tilstand, ville denne uundgåeligt blive brudt, hvorom Laclau og Mouffe anvender begrebet dislokation. Når der opstår en begivenhed eller lignende, som ikke kan rummes eller forklares af de allerede eksisterende strukturer, bringes strukturen ud af led, og den hegemoniske orden brydes. Dislokationens destabilisering af den eksisterende mening betyder, at den hegemoniske proces starter på ny, i form af et nyt hegemonisk projekt eller en reartikulation af de hidtidige strukturer (Hansen 180 & 188-189). Hegemonibegrebet kan således hjælpe mig med at forklare, hvad det overordnede formål med Lene Espersens personsag er, og hvordan den afsluttes. Ligesom dislokationsbegrebet kan hjælpe med mig at forklare, hvordan Lene Espersens personsag opstår.

Ved at iagttage den sociale konstruktion af Lene Espersens personsag via diskursteorien, får jeg således mulighed for at forklare, hvordan denne kommunikativt kan opstå, udvikle sig og afsluttes. Hvilke vil komme til udtryk, i takt med at der opstår en dislokation. Der bryder en konflikt ud mellem identiteter, og der på ny opstår hegemoni. Teorien og de diskursteoretiske begreber virker på denne måde oplagt i en behandling af Lene Espersens politiske personsag.

Definition af en politisk personsag

Da politiske personsager, som nævnt i indledningen, ikke er nærmere defineret som fænomen, og da jeg vil undersøge præmisserne for Lene Espersens personsag, med henblik på at besvare min problemformulering, vil jeg her definere, hvad en politisk personsag er. Idet jeg som tidligere nævnt har et konstruktivistisk udgangspunkt for dette speciale, er en personsag essentielt set et socialt konstrueret fænomen, som er betinget af de iagttagelser og den kommunikation, som ligger til grund herfor. For dog således at kunne iagttage noget som værende en personsag, er jeg nødt til at opstille betingelser for, hvordan en personsag som fænomen kan udskilles fra resten af den sociale konstrueret virkelighed. I denne forbindelse kan jeg med fordel trække på begreberne skandale og krise, som begge er blevet brugt i sammenhæng med Lene Espersens personsag (10.04.2010 Ekstra Bladet & 30.04.2010 Ekstra Bladet). Hvorvidt en politisk personsag betegnes som udtryk for en skandale eller en krise, afhænger således af, hvorfra man iagttager personsagen. Da jeg ønsker at iagttage personsagen, som vælgerne har kunnet iagttage den. Med henblik på at kunne forstå, hvordan Lenes ferie kunne afføde så store konsekvenser, og hvilken betydning Lene Espersens håndtering har haft, vil jeg definere denne i overensstemmelse med begge begreber. Da begge

begreber er aktuelle, idet jeg både søger at iagttage, hvordan medierne o.l. er med til at konstruerer personsagen, og hvordan Lene Espersens håndtering influerer herpå, vil jeg definere en politiske personsag som en skandale, der skaber en krise for i dette tilfælde Lene Espersen.

Som skandale

Som udgangspunkt for min definition af en politisk personsag som skandale, har jeg valgt at tage afsæt i den britiske sociolog John B. Thompsons definition af en skandale. Da Thompson behandler "*medieret kommunikation*"² (Thompson 33), og har særligt fokus på den magt, som denne form for kommunikation har, virker det fordelagtigt at tage afsæt i hans definition af begrebet skandale. Både pga. denne tilgang, men også fordi han specifikt har afsæt i mediernes betydning for skandaler, og har særligt fokus på iagttagelserne og kommunikationens betydning herfor. Ifølge Thompson henviser en skandale til; "*handlinger og begivenheder der indebærer særlige former for overtrædelser som andre bliver bekendt med og som er tilstrækkeligt alvorlige til at fremkalde offentlig reaktion*" (Ibid. 25). Thompson uddyber dog dette ved at opstille en række træk, som ifølge ham kendetegner en moderne skandale som fænomen (Ibid. 25-34):

1. Træk indebærer, at der sker en overtrædelse af visse værdier, normer eller moralregler. Dog understreger han her, at nogle overtrædelser kan være for ubetydelige, og andre for alvorlige til at blive betegnet en skandale. Ligesom at værdier, normer og moralregler er kulturelt betinget, og dermed kan variere meget afhængig af hvor hændelsen finder sted.
2. Træk indebærer, at der er et element af hemmeligholdelse eller fortællelse, som andre i relation til begivenheden og/eller handlingen dog har formodning om eller kendskab til. Som konsekvens heraf kan en skandale først bryde ud, når selve offentliggørelsen af det ellers hemmeligholdte er sket. Skandalen involverer på denne måde, 1. en grad af offentligt kendskab til handlingerne eller begivenhederne, 2. et udenforstående publikum der kender til dem og 3. en offentliggørelsesproces, hvorved disse kommer til andres kendskab.
3. Træk indebærer, at den pågældende hændelse medfører misbilligelse, da det ikke er nok, at en given overtrædelse iagttages her som, men dette skal også tilkendegives.
4. Træk indebærer, at denne misbilligelse bliver udtrykt offentligt. Hvis en overtrædelse ikke fremkalder nogen offentlig reaktion fra folk, der bliver bekendt hermed, kan det ikke skabe en skandale. Disse reaktioner kan ifølge Thompson betegnes som en "*misbilligende diskurs*" (Ibid. 32).

² Dvs. kommunikation skabt af medierne, som har en meget stor tilgængelighed.

5. Træk indebærer, at en afsløring og fordømmelse af hændelsen kan skade den ansvarliges omdømme. I denne forbindelse kommer Thompson også ind på, at en skandale i politisk sammenhæng lige netop er dette, fordi denne omfatter personer eller handlinger der befinder sig i det politiske felt, og har følger for relationerne inde for dette felt (Ibid. 106). Hvilke jf. problemfeltet også er kendetegnende for Lene Espersens personsag.

På baggrund heraf kan en personsag iagttages som værende en skandale, når den omhandler handlinger og begivenheder i relation til det politiske felt, der indebærer særlige former for overtrædelser. Overtrædelser som nogen bliver bekendt med, og som er tilstrækkeligt alvorlige til at fremkalde offentlig reaktion.

Som krise

Da der er udbredt uenighed inde for den krisekommunikative faglitteratur om, hvordan en krise skal defineres, er jeg, ved hjælp af de danske forskere Winni Johansen og Finn Frandsen, nået frem til en definition, som står til fælles for alle definitionerne. Nemlig, at kriser repræsenterer en eller anden form for diskontinuitet i forhold til en normal eller ønsket situation. Samt at denne er noget negativt, som repræsenterer en trussel for "*virksomheden*", dennes aktiviteter og overlevelse (Johansen & Frandsen 69-70 & 77). Da Johansen og Frandsen i over 10 år har forsket i kriseledelse og krisekommunikation. Og på tværs af disse tværfaglige fagdiscipliner har undersøgt i de eksisterende teorier inden for kriser og krisekommunikation, virker det fordelagtigt at tage afsæt i den essentielle definition, de har kunnet udlede. Særligt da de har parallellerne mellem kriser i erhvervslivet og det politiske liv øje for, idet den eksisterende krisekommunikationsteori, langt overvejende set er blevet udviklet med henblik på private organisationers og virksomheders ledelse samt kommunikation (Johansen & Frandsen 24-25). I overensstemmelse hermed, kan Lene Espersens personsag iagttages som værende en krise, hvis denne bryder hendes normale eller ønsket tilstand som politiker, og repræsenterer en negativ udvikling, som er en trussel imod hende, hendes politiske arbejde og politiske identitet.

Med udgangspunkt i ovenstående definitioner af en politisk personsag som henholdsvis en krise og en skandale, vil jeg for dette speciale definere en personsag som:

En handling eller begivenhed inde for det politiske fagområde, som indebærer en særlig form for overtrædelse, og er tilstrækkelig alvorlig til at fremkalde en offentlig reaktion. En reaktion, som

medfører at, en politiker får brudt sin normale eller ønsket tilstand og oplever en negativ udvikling, som kan true politikerens, dennes politiske arbejde og politiske identitet.

En definition som Lene Espersens personsag skal kunne efterleve, for at kunne behandles her som.

Teori om imagegenoprettelsesstrategier

Udover det diskursanalytiske perspektiv, har jeg ligeledes også valgt at inddrage konkret krisekommunikationsteori, for herudfra bedst muligt at kunne skabe et analytiske blik for Lene Espersens personsag. Idet jeg også ønsker at tilegne mig viden om, hvilken betydning Lene Espersens håndtering har haft for, at hendes familieferie kunne afstedkomme sådanne konsekvenser, virker det jf. min definition fordelagtigt, at tage afsæt i teori her inde for. Jeg har således valgt at tage afsæt i den amerikanske retoriker William L. Benoit teori om imagegenoprettelsesstrategier. En teori som han har udviklet på baggrund af både erhvervslivet, privatpersoner og politikere kommunikation i forbindelse med kriser (Benoit 202). Med afsæt i hans egne empiriske undersøgelser, og en række andre teoretikere værker inde for socialvidenskaben (Benoit 31-39), har Benoit udviklet en række strategier, der omhandler, hvordan man kan restaurere et image i forbindelse med krisesituationer. Han arbejder i denne forbindelse ud fra en antagelse om, at kommunikation er formålsorienteret, og er bevirket af de mål og lyster folk måtte have, i forhold til en given kommunikation. Hvilke i forhold til kriser som udgangspunkt må være at vedligeholde et godt ry (Ibid. 63-67). Kommunikation bliver således iagttaget som en skabende handling, hvilke går godt overens med mit videnskabsteoretiske tilgang til specialet. Hertil kommer også, at en strategi ifølge Benoit skal iagttages som et koncept for, hvordan man kan opnå et mål eller en særlig effekt via en given diskurs. Hvorom han endvidere betoner, at disse er afhængige af, hvordan man selv iagttager en given hændelse og forventer at andre iagttager denne (Ibid. 71-73 & 80-82). På denne måde går Benoit's teori om imagegenoprettelsesstrategier godt i spænd med det socialkonstruktivistiske og diskursteoretiske afsæt for specialet, og vil kunne supplere diskursteorien i en forklaring på, hvordan Lene Espersens ferie kunne få så store konsekvenser. I modsætning til Laclau og Mouffes diskursteori, vil Benoit's teori om imagegenoprettelsesstrategier give mig mulighed for konkret at iagttage, hvilket formål Lene Espersens håndtering har haft. Ved at kunne afdække det formål Lene Espersens håndtering har haft, for jeg også mulighed for i mere konkrete termer at forklare, hvilken betydning Lene Espersens håndtering har haft for, at hendes ferie kunne få så store konsekvenser som den fik. Idet jeg herigennem vil kunne sandsynliggøre,

hvilken årsager der er til, at hendes strategier fik den effekt de fik, og dermed hvordan de kan have indvirket på de danske vælgers iagttagelser.

Imagegenoprettelsesstrategier:

Benoit har organiseret imagegenoprettelsesstrategierne i fem overordnede strategier, hvoraf tre af disse bliver opdelt i flere underliggende varianter. Strategierne er som følgende:

Benægtelse

- Simpel benægtelse

- Flytning af skyld

Unddragelse af ansvar

- Provokation

- Omstødelse

- Uheld

- Gode hensigter

Reduktion af angrebets omfang

- Afstivning

- Minimalisering

- Differentiering

- Transcendens

- Angreb på den anklagende

- Kompensation

Korrigerende

- Bøn om tilgivelse

(Ibid. 95).

Benægtelse

Benægtelse handler grundlæggende set om muligheden for at genoprette eller beskytte ens image ved at benægte tingenes gang. Her er der tale om to mulige former for benægtelse, nemlig ganske simpelt at benægte, eller at forsøge at flytte skylden over på andre.

Der er flere måder at benægte på, lige fra at benægte at en given hændelse har fundet sted, til at benægte ens ansvar for eller kendskab til hændelsen. Man kan endvidere forstærke ens benægtelse,

ved at så tvivl om eventuel dokumentation for skadelige forhold eller forklaringer som pålægger en skylden.

Herudover er det også muligt at benægte, ved at flytte skylden på sådan en måde, at andre ser skyldige ud. Så som, at andre har forhindret en i at fremskaffe beviser for egen uskyld, eller give andre skylden for egne handlinger. Herigennem vil det være muligt at restaurere ens image, samtidig med at man giver folk mulighed for at få forløsning for deres følelser, hvilke blot er en fordel (Ibid. 75-76).

Unddragelse af ansvar

Hvis det ikke er muligt at benægte, kan man også forsøge at unddrage sig ansvar, hvormed man bekender sig den uønsket situation, men ikke det fulde ansvar herfor. Dette kan lade sig gøre via fire forskellige varianter af denne strategi.

Ved provokation menes der muligheden for at unddrage ansvar, ved at begrunde ens handling med, at den var en reaktion på en uretfærdig handling begået imod en selv. Herigennem vil man kunne fremstå mere som et offer, og samtidig fremhæve andres medansvar for den pågældende handling.

Herudover kan man også forsøge at omstøde ens pålagte ansvar ved at fremhæve ens manglende viden om eller kontrol over relevante forhold, som førte til handlingen eller begivenheden. På denne måde pålægges ansvaret ikke kun en selv, men også andre og/eller begivenhedens særlige omstændigheder.

Man kan også forsøge at begrunde ens manglende ansvar med, at der er tale om et eller flere uheld som førte til den pågældende situation. Da det er svært at blive holdt ansvarlig for uforudsete og/eller ukontrollable omstændigheder, kan man med fordel informere herom, i et forsøg på at unddrage sig ansvar.

Tillige kan man også forsøge at retfærdiggøre ens handlinger der førte til den uønsket hændelse, ved at fremhæve de gode hensigter, der lå til grund herfor. Man benægter således ikke selve hændelsen men opfordrer i stedet folk til at dømme på baggrund af ens intentioner, og stiller således sin lid til at andre har forståelse for, at gode motiver kan føre til negative hændelser (Ibid. 76-77).

Reduktion af angrebets omfang

En tredje overordnet strategi man kan anvende til beskytte eller genoprette ens image er, at forsøge at reducere angrebets omfang, sådan at man minimere de negative holdninger og følelser i forhold

til en uønsket hændelse. Man vedkender sig således både den negative hændelse og ansvaret herfor, og koncentrerer sig i stedet om at reducere reaktionen herpå. Noget som kan lade sig gøre via seks forskellige varianter af denne strategi.

Således kan man forsøge at afstive forløbet, hvorved der menes at man dæmper op for omfanget, ved at fremhæve positive aspekter ved en selv, så som gode gerninger man har været ansvarlig for, eller positive egenskaber man måtte besidde. Man forsøger altså at kontra de negative følelser i relation til hændelsen ved at få offentligheden til at fokusere på de positive følelser omkring en selv. Alternativt er det også muligt at reducere omfanget ved at nedtone de negative effekter i forbindelse med en given hændelse. Dette kan ske ved at overbevise offentligheden om, at den negative ladet hændelse ikke er så slem, som den fremstår eller de først troede.

En tredje mulighed er at skelne mellem den givne negative hændelse og andre lignende men mere negative hændelser, for herudfra at få hændelsen til at fremstå knap så slem, og reducere offentlighedens negative holdninger.

Herudover kan man også forsøge at sætte en negativ handling i et andet lys ved at ændre konteksten for denne. Så som at man gjorde det i samfundets interesse, eller en anden kontekst, hvorudfra det er lettere at retfærdiggøre ens handling.

Tillige kan man også forsøge sig med et eller flere angreb på den eller de som anklager en selv for at have gjort noget forkert. Herved kan man om muligt så tvivl om de eller de anklagendes troværdighed, hvorved de negative følger ved deres anklager imod en selv kan svækkes. Hvis man har held hermed kan det mindske iagttagelsen af de negative følger ved en uønsket handling og som sådan forbedre ens image.

Sidst men ikke mindst er der også mulighed for at tilbyde kompensation til den negative hændelses ofre, for på denne måde at afbøde de negative følger af hændelsen. En sådan kompensation kan komme i flere forskellige former fra penge til services og ydelser, og handler eksistentielt set om at erstatte sig til en mildere stemt omverden (Ibid. 77-78).

Korrigerings

Strategisk set kan man også restaurere ens image, ved at sværge at rette op de problemer, som ens negative handling måtte være årsag til. Dette kan ske på to forskellige måder, nemlig at man enten forsøger at fjerne problemerne, så alt bliver som før den pågældende handling. Eller man kan give udtryk for at man vil forbedre sig, så sådan noget ikke sker igen. Det handler om at vise, at man gør

en indsats for at korrigere sin handlemåde eller hændelsen, hvilke som udgangspunkt kan ske, uden at man tager ansvar for, hvad der er sket (Ibid. 79).

Bøn om tilgivelse

Slutteligt kan man også bede om tilgivelse for ens handlinger, hvorved man vedkender sig ansvaret for den uønsket situation, og kombinerer dette med en undskyldning af en art. Dette kan tillige blive fuldt op af et udtryk for anger, og kan med fordel blive sammensat med overstående strategi, hvormed man også lover at rette op på problemerne og/eller forhindre at disse kan ske igen (Ibid. 79).

Benoit betoner således, at de forskellige strategier samt varianter heraf sagtens kan og som oftest bliver kombineret i forsøg på at genoprette eller at beskytte ens image. Ligesom en ytring også kan være udtryk for mere end en strategi. Derfor eksisterer der et væld af strategiske muligheder, som alle være aktuelle og kombineres i løbet af en krise (Ibid. 80-82).

På denne måde vil jeg via Benoits teori om imagegenoprettelsesstrategier søge at iagttage, hvordan Lene Espersen iværksætter de forskellige strategier i et forsøg på at håndtere personsagen. Hvor som jeg i konkrete termer får mulighed for at forklare, hvilken betydning Lene Espersens håndtering har haft for at hendes familieferie til Mallorca kunne få så store konsekvenser.

Empiriske kilder, indsamling og bearbejdning

Som det også fremgår af indledningen, bliver politiske personsager som sociale konstruktioner tilvejebragt og udviklet i spændingsfeltet mellem den mediemæssige og politiske dagsorden. Som konsekvens heraf, har jeg empirisk valgt at tage afsæt i de landsdækkende avisers formidling af Lene Espersens personsag, da jeg herigennem er i stand til at genskabe personsagen i sin væsentligste form, og søge mine svar. Da konsekvenserne af Lene Espersens familieferie til Mallorca, som sagt hænger direkte sammen med de danske vælgers iagttagelse heraf, har jeg empirisk valgt at iagttage personsagen under de samme forudsætninger, som de har haft. Herigennem er det min forhåbning bedre at kunne forstå, hvordan deres oplevelse af Lene Espersens familieferie til Mallorca, via personsagen og Lene Espersens håndtering heraf, har kunnet afføde reaktioner, som har forårsaget sådanne konsekvenser. En sådan iagttagelse har dog

konsekvenser for mit empiriske udgangspunkt, idet jeg herigennem begrænser mig til at anvende materiale, som de danske vælgere må forventes at have haft adgang til, og som har ligget til grobund for deres iagttagelser af personsagen. Til trods for at der ej findes nogen videnskabelige undersøgelser af Lene Espersens personsag, og ej heller nogen tilsvarende undersøgelser af andre politiske personsager, ville jeg ligeledes også have afgrænset mig fra brugen heraf. Ligesom jeg således også har afgrænset mig fra eventuelle interviews med Lene Espersen, da sådanne blot vil fordreje mit iagttagelsespunkt, og ændrer mit forsøg på at iagttage, hvordan de danske vælgere har oplevet personsagen.

Da en personsag som socialkonstruktion er betinget af de iagttagelser der ligger til grund herfor, er denne også betinget af formidlingen af disse iagttagelser. I og med at formidlingen er afgørende for, hvilke iagttagelser der har kunnet foretages, og hvordan eksempelvis Lene Espersens strategier er kommet til udtryk, har denne også en altafgørende indflydelse på, hvordan personsagen socialt set bliver konstrueret. Til trods for, at danske journalister skulle være blandt de mest apolitiske journalister i Europa (16.08.2011 Journalisten link), vil mediernes mulige særinteresse, således stadigvæk være bibeholdt i de iagttagelser jeg kan gøre mig af personsagen. Hvilke dog også er ønskværdigt i denne sammenhæng, da denne særinteresse ligeledes også influerer på den betydning Lene Espersens familieferie har kunnet få, og den betydning Lene Espersens håndtering har haft herfor. Selv om andre kilder så som tv-kanalerne TV2 og DR, også kunne have været behjælpelige i min konstruktion af personsagen i sin væsentligste form, har jeg også været nødt til at tage højde for empiriens tilgængelighed, og har kun i enkelte omfang kunne inddrage kilder som disse. Herudover har jeg i min undersøgelse af politiske personsager som definition, med fordel kunne trække på både Johansen og Frandsen samt Thompsens materiale som sekundært empiri om personsager.

Da virkeligheden som social konstruktion træder frem via det teoretiske blik jeg har anlagt, og via den empiri jeg har udvalgt, har jeg været meget omhyggelig med indsamlingen og bearbejdningen af det empiriske materiale, der har været tilgængeligt om Lene Espersens personsag. Jeg har således valgt at basere min empiri på kvalitative data i form af primært artikler, pressemeddelelser og indslag fra landsdækkende nyhedsmedier, som bygger på data indsamlet og bearbejdet af journalister i perioden 29.03.2010 til den 09.08.2010. Indsamlingen af mit empiriske grundlag har primært taget udgangspunkt i en samling af bestemte søgeord (Infomedia link) i infomedia, hvor jeg har haft mulighed for at gøre mig en række valg og fravalg, som har været behjælpelige for min

kildesøgning, og medført at jeg kunne undgå forstyrrelser heri. Min søgning i infomedia generede alene 514 artikler, pressemeddelelser og indslag, hvoraf 63 udgør ophavet for specialets empiriske fundament. Herudover har jeg ligeledes også, via avisernes egne hjemmesider og andre relevante hjemmesider, kunne udlede empirisk relevant materiale, som har kunnet hjælpe mig med at genskabe personsagen i sin væsentligste form, og søge svar på min problemformulering. Jeg har således forsøgt at basere mine iagttagelser af Lene Espersens personsag, på så bredt et udvalg af iagttagelser som muligt. For herigennem at kunne fange personsagens mest relevante empiriske aspekter, som udgangspunkt for min analyse. Det udvalgte materiale kommer på denne måde til at repræsentere, både det overvejende fokus i personsagen på det pågældende tidspunkt, men også den særlige betydning lige netop dette materiale har for, en besvarelse af problemformuleringen. Da validiteten ved empirien må formodes at være stærkest i de tilfælde, hvor flere kilder rapporterer om det samme, har jeg også taget højde herfor. Særlig med fokus på mine iagttagelser af Lene Espersens forsøg på at håndtere personsagen. Ligesom jeg ligeledes også i videst muligt omfang har forsøgt at tilføje empirien validitet ved, at fokusere på mediernes direkte citering af kilder som udlæg for mine egne iagttagelser. Igen særligt med fokus på mine iagttagelser af Lene Espersens håndtering. Til trods for, at der således er flere aspekter, jeg i min bearbejdning af empirien har været nødsaget til at ekskludere, både pga. ovenstående krav og de formmæssige krav til specialet, har min udvalgte empiri gjort det muligt, at iagttage personsagen i sin væsentligste form og besvare min problemformulering.

Opsamling

Med et socialt konstruktivistisk udgangspunkt for mit speciale, er jeg således interesseret i at afdække, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca kunne få så store konsekvenser, og hvilken betydning Lene Espersens håndtering af personsagen har haft herfor. Da konsekvenserne af Lene Espersens familieferie, i sidste ende er afhængige af de danske vælgers iagttagelser af personsagen, vil jeg genskabe personsagen i dens væsentligste form under de samme forudsætninger, som de har haft. Med udgangspunkt i min definition af politiske personsager, vil jeg empirisk tage afsæt i mediernes formidling af Lene Espersens personsag, i perioden 29.03.2010 til den 09.08.2010. Hvortil jeg ved hjælp af diskursteorien vil iagttage og forklare, hvordan Lene Espersens personsagen som social konstruktion opstår, udvikler sig og afsluttes. Alt imens jeg ved hjælp af Benoits teori om imagegenoprettelsesstrategier vil søge at iagttage, hvordan Lene Espersen iværksætter forskellige strategier, i et forsøg på at håndtere personsagen. Herigennem vil jeg få

mulighed for at forklare, hvilken betydning Lene Espersens håndtering har haft for, at hendes familieferie kunne få så store konsekvenser. På denne måde vil de to teorier kunne supplere hinanden i en besvarelse af problemformuleringen.

Kapitel 3: Analyse af personsagens opståen.

I dette første kapitel af min analyse vil jeg søge at afdække, hvordan Lene Espersens personsag er opstået, og hvordan hun har forsøgt at håndtere dette, med henblik på at besvare min problemformulering. Mere konkret vil jeg ved hjælp af diskursteorien indledningsvist søge svar på, hvilke årsager der er til, at en indledende kritik af Lene Espersen artikuleres. Jeg vil følge op herpå, ved diskursteoretisk at iagttage og forklare, hvordan argumentationen af denne kritik opbygges, og hvilken betydning dette har for, at Lene Espersens personsag kan opstå. Herefter vil jeg ved hjælp af teorien om imagegenoprettelsesstrategier nærmere belyse, hvordan Lene Espersen forsøger at håndtere den indledende kritik af hende. For afslutningsvist på baggrund af mine iagttagelser at udlede, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca indledningsvist kunne få konsekvenser, og hvilken betydning hendes håndtering af personsagens opståen har haft herfor.

En indledende kritik artikuleres

Den indledende kritik, som yder ophav for personsagens opståen, bliver sat i tale den 29.03.2010, da de to landsdækkende aviser, B.T. og Ekstra Bladet, kan afsløre en indtil da *"velbevaret hemmelighed"*. Nemlig, at Danmarks nye udenrigsminister Lene Espersen ikke deltager i et arktisk *"topmøde"* i Canada om Nordpolens fremtid, da hun i stedet er på ferie med familien på Mallorca. Til trods for at daværende justitsminister Lars Barfoed (K) deltager i stedet for, fokuserer aviserne på, at Lene Espersen *"har valgt at droppe en chance for som nyudnævnt udenrigsminister at mødes med bl.a. Hillary Clinton"* (29.03.2010 B.T.). Lene Espersens beslutning om *"at droppe topmødet"* vækker ligeledes undren og kritik fra de tre tidligere udenrigsministre Niels Helveg Petersen (R), Mogens Lykketoft (S) og Kjeld Olesen (S), da det ville have været *"guld værd"* og *"en god ide"* for en ny dansk udenrigsminister at deltage (Ibid.). Som Niels Helveg Petersen udtaler:

"Hvad ville jeg selv have gjort som nytiltrådt udenrigsminister? Jamen, jeg ville da have smidt alt andet fra mig, hvis jeg fik chancen for at mødes med USA, Rusland og Canadas udenrigsministre på et og samme møde. Det er en enestående chance, som hun bare smider fra sig. Hvis begrundelsen tilmed er, at hun er på påskeferie med familien, må jeg bare konstatere: Det er bare ikke godt nok!" (29.03.2010 Ekstra Bladet).

På baggrund af ovenstående og lignende citater fra både Mogens Lykketoft og Kjeld Olesen (30.03.2010 Ekstra Bladet) kan jeg udlede, at årsagen til at den indledende kritik artikuleres, kan tillægges Lene Espersens prioritering af sin familieferie til Mallorca. Lene Espersen har således med sin forfordeling af sin nye subjektposition som Danmarks udenrigsminister, til fordel for hendes position som familiemenneske, forbrudt sig imod den måde de tre tidligere udenrigsministre mener hun burde handle, i den pågældende situation. Via denne kritik skabes der et antagonistisk forhold mellem Lene Espersens to nævnte subjektpositioner, i og med at hendes position som familiemenneske forhindrer hendes nye position som udenrigsminister i at blive realiseret. Lene Espersen har med sin prioritering markeret den ydre sociale grænse for udfoldelsen af hendes position som udenrigsminister. En grænse som de tre tidligere udenrigsministre finder kritisabel, da hendes subjektposition som udenrigsminister er helt ny, og endnu ikke er blevet opbygget diskursivt. At Lene Espersen på denne måde forbigår muligheden for at opbygge gode kollegiale forhold til vigtige udenrigsministre. Og herigennem at skabe diskursive strukturer, som kan udbygge hendes position i international sammenhæng, iagttager de som værende kritisk for hendes position som dansk udenrigsminister. En holdning og kritik vis alvorlighed og legitimitet styrkes af, at de tidligere har bestredet positionen, og må forudsættes at have indgående erfaring med den måde, arbejdet foregår på. Lene Espersens position som udenrigsminister, bliver med denne kritik artikuleret ind i en negativ diskursiv struktur, som har stor betydning og tillægger hende meget mening, idet hendes position som udenrigsminister er helt ny. Da denne endnu ikke er blevet opbygget diskursivt, og dermed ikke består af nogen videre diskursive strukturer, som kan tillægge hende en anden mening. kan denne position have svært ved at rumme denne kritik. På denne måde indleder kritikken en processuel dislokation af Lene Espersens nye subjektposition som dansk udenrigsminister.

Argumentationen opbygges

Til trods for den alvorlighed og legitimitet de tre tidligere udenrigsministre tilføjer den indledende kritik, bidrager B.T. og Ekstra Bladet yderligere til at skabe legitimitet om kritikken. Ved at argumentere for, at Lene Espersens prioritering er en del af et større problem, formår de at styrke både den legitimitet og alvorlighed, som de tre tidligere udenrigsministres kritik har medført. Noget som eksempelvis kommer til udtryk, når de trækker tråde til Lene Espersens familieferie året før. Her tog Lene Espersen afsted, velvidende om et forventeligt statsministerskifte som krævede hendes deltagelse, og som endte med at koste skatteyderne 189.000 kr. for at få hende hjem med et

privatfly (29.03.2010 B.T. & 29.03.2010 Ekstra Bladet). På denne måde er de to aviser med til at forstærke konflikten mellem Lene Espersens to identiteter, ved diskursivt at knytte denne situation sammen med tidligere lignende problemer. Herved skaber man et indtryk af, at Lene Espersen har en tendens til at begrænse hendes politiske subjektpositioner, til fordel for hendes position som familiemenneske. Hvilke er med til at forstærke alvorligheden ved Lene Espersens prioritering af sin familieferie til Mallorca, og legitimere kritikken heraf.

Noget som også kommer til udtryk, når B.T. interviewer Rasmus Jönsson, ekstern lektor på Roskilde Universitets Center og ekspert i politisk kommunikation. I dette interview argumenterer Rasmus Jönsson for, at Lene Espersens prioritering er udtryk for, at regeringen efter ni år ved magten *"er ved at være kørt træet"* (30.03.2010 B.T.). Lene Espersens prioritering bliver herigennem udtryk for et større og mere alvorligt problem, som ikke blot forstærker kritikken effekt, men også kan fange opmærksomhed, ikke mindst fra oppositionen. Ved at artikulere Lene Espersens prioritering som en del af regeringens problemer, opstår også muligheden for strukturelt at forbinde disse, og at skabe en afsmittende effekt problemerne imellem. Dette kommer eksempelvis til udtryk, når Rasmus Jönsson understøtter hans argumentation, ved at henvise til en tidligere lignende situation, hvor daværende statsminister Lars Løkke Rasmussen blev kritiseret for at tage på familieferie midt i en politisk turbulent periode (Ibid.). Herigennem formår han at legitimere sin argumentation, og at lade den mening, som er tillagt Lars Løkke Rasmussens tidligere situation, smitte af på Lene Espersens nuværende situation. Grundet det relationelle forhold mellem elementer, har han således mulighed for at skabe en social virkelighed, hvor Lene Espersens familieferie til Mallorca, og Lars Løkke Rasmussens ferie tidligere på året, er en del af et større regeringsmæssigt problem. Et problem som skærper alvorligheden ved Lene Espersens prioritering af familieferien, og udbygger betydningen af denne diskurs for Lene Espersens subjektposition som udenrigsminister. Ligesom han herigennem også får mulighed for at udbygge betydningen af Lene Espersens prioritering på en anderledes måde. Hvilke kommer til udtryk, når han slår fast, at det er *"et skidt signal at sende til de andre ministre i regeringen. De to er jo anførerne på holdet og skal gå forrest"* (Ibid.).

Argumentationen er således med til at forstærke alvorligheden ved Lene Espersens prioritering af sin familieferie, og legitimitet ved kritikken heraf. Hvortil det også spiller en vigtig rolle i dislokationens processuelle udvikling, at Lene Espersens prioritering bliver et diskuteret emne,

hvorom folk danner mening, som tilkendes gives offentligt (30.03.2010 Ekstra Bladet). For hvert offentligt kommunikeret mening udbygges betydningen af denne diskurs for Lene Espersens position som udenrigsminister, og forøger dermed risikoen for en dislokation. Idet at det bliver sværere og sværere for de få eksisterende diskursive strukturer, som udgør hendes nye position som udenrigsminister, at indbefatte eller forklare denne diskurs. Således at denne, jf. problemfeltet, ikke bryder med den måde, Lene Espersen som udenrigsminister hidtil er blevet iagttaget på. Dog er Lene Espersens subjektpositioner, via hende som subjekt, uløseligt diskursivt forbundne, hvorved der let kan opstå en afsmittende effekt af mening hendes forskellige positioner imellem. Dette går dog begge veje, og Lene Espersen har således mulighed for via hendes andre subjektpositioner, at forsøge at rumme kritikken, og herigennem at undgå en dislokation af hendes position som udenrigsminister.

Lene Espersens håndtering af den indledende kritik

Den 30.03.2010 afgiver Lene Espersen et telefoninterview til TV2s Johannes Langkilde fra sin familieferie på Mallorca. Et interview som har til formål at forklare hendes prioritering, og strategisk at reducere angrebets omfang (Youtube.com link). Dette kommer indledningsvist til udtryk, når Lene Espersen, ved hjælp af strategien transcendens, forsøger at sætte sin prioritering i et mere positivt lys, ved at forklare denne ud fra en bredere social kontekst:

"Den ferie har jeg haft planlagt længe. Det skulle hænge sammen med, at Folketinget er lukket og skolerne har ferie, og jeg har selvfølgelig ligesom ligeså mange andre børnefamilier så planlagt min påskeferie efter, hvornår jeg kunne tillade mig at holde fri og bl.a. også hvornår Folketinget var lukket, så jeg kunne tage hensyn til Folketingsarbejdet" (Ibid.).

Ved at argumentere for, at der både ligger et erhvervmæssigt og uddannelsesmæssigt hensyn til grund for sin prioritering, forsøger hun at ændre den måde hendes prioritering iagttages på, og gøre denne mere forståelig og mindre kritisabel. Lene Espersens forsøger på denne måde at holde fast i sin prioritering, og at retfærdiggøre sin beslutning om at tage på familieferie til Mallorca. Også selv om dette indebar, at hun ikke deltog i mødet med Arktisk Råd i Canada.

Hun følger op herpå, ved strategisk at nedtone betydningen af mødet, og dermed de negative konsekvenser ved ikke at deltage i det. Dette fremgår, når hun via strategien minimalisering udtaler:

"... mødet i Canada, var ikke et møde, hvor der skulle træffes nogen som helst beslutninger. Det var alene et statusmøde. Hvilke sådan set også bare bliver bekræftet af, at der bare er sendt nogle bemærkninger ud fra canadierne, så det var ikke et møde der var nødvendigt at deltage i for mig som udenrigsminister." (Ibid.).

Lene Espersen forsøger her at understøtte sin forklaring, og at ændre den måde hendes prioritering iagttages på, ved at legitimere hendes erhvervsmæssige og uddannelsesmæssige hensyn, og at imødegå brugen og betydningen af betegnelsen *"topmøde"*. En betegnelse som har fremgået flere gange i forbindelse med den indledende kritik, og som står i kontrast til den mening hun tillægger mødet her.

Herudover forsøger hun efterfølgende også at understøtte sin forklaring, ved strategisk at tilbyde "kompensation" for det pågældende møde. Dette fremgår når hun pointerer, at hun har snarlige møder med både Hillary Clinton og den russiske udenrigsminister, hvor hun får mulighed for at tale med dem på *"tomandshånd"* (Ibid.). Herigennem forsøger hun fortsat at reducere kritikens omfang, og at legitimere sin forklarende hensynstagen, ved at imødekomme behovet for at mødes med særligt Hillary Clinton, som der har været fokus på i mediedækningen. På denne måde kombinerer hun strategierne minimalisering og kompensation, i et forsøg på at legitimere sin forklaring via strategien transcendens, og at underminere væsentlige elementer ved den indledende kritik.

Afslutningsvist forsøger Lene Espersen på baggrund af sin forklaring og legitimering heraf, at vende kritikken via strategien angreb på den anklagende. Dette fremgår bl.a., når Lene Espersen beskylder de tidligere udenrigsministre og danske politikere for, at lave *"almindelig politisk drilleri, som handler om at genere og undergrave en minister, frem for at komme med noget politisk substans"* (Ibid.). I et forsøg på at nedtone kritikken af sin prioritering, giver Lene Espersen dem skylden for, at *"sagen er skudt ud af proportioner"*, og forsøger at flytte fokuset over på de alternative bevæggrunde de måtte have, for at kritisere hende. Hun forsøger således at så tvivl om troværdigheden ved den indledende kritik, ved at positionere sig selv som et offer, der i forbindelse med sin familieferie bliver angrebet af uretmæssige årsager. Hvorved hun prøver at skabe sympati for sin forklaring, og at mindske de negative følger af sin prioritering.

Lene Espersen forsøger således at rumme kritikken, via sin subjektposition som familiemenneske, ved at vægte de hensyn denne position betinger, som forklaring på, at hun prioriterede som hun gjorde. Til trods for, at hun strategisk forsøger at understøtte og legitimere denne forklaring, bliver dislokationen af Lene Espersens nye position som dansk udenrigsminister tilvejebragt, og Lene Espersens personsag opstår.

Delkonklusion

På baggrund af ovenstående analyse kan jeg indledningsvist konkludere, at denne, i takt med at en dislokation tilvejebringes, kan defineres som en personsag. Således er det tydeligt allerede fra begyndelsen af den indledende kritik, at Lene Espersen med sin prioritering har overtrådt visse normer for, hvordan hun som udenrigsminister burde have handlet i den pågældende situation. Dette i sådan en grad, at de landsdækkende aviser og de tre tidligere udenrigsministre har fundet det tilstrækkeligt alvorligt, til at udtrykke deres misbilligelse offentligt, og afsløre den velbevaret hemmelighed. Ligesom denne afsløring og kritik af Lene Espersens prioritering, i takt med at offentliggørelsesprocessen skrider frem, tydeligvis kan skade Lene Espersens omdømme. På denne måde antager Lene Espersens personsag, i takt med at dislokationen tilvejebringes, mere karakter af en skandale end en indledende kritik. Det er da også først på dette tidspunkt, at Lene Espersen rigtig får brudt sin normale eller ønsket tilstand som udenrigsminister og oplever en negativ udvikling, som kan true hendes virke som udenrigsminister. På denne måde hensættes Lene Espersen i en krisesituation, i og med at der opstår en hegemonisk kamp om at tillægge mening til hendes position som udenrigsminister, ud fra hendes prioritering i den pågældende situation.

Lene Espersens prioritering af sin familieferie til Mallorca skaber et tillidsbrud:

Herudover kan jeg også konkludere, Lene Espersen med sin forfordeling af sin position som udenrigsminister, har forårsaget et brud på den tillid, hun som udenrigsminister er dybt afhængig af. Da positionen som politiker er et tillidserhverv, som fuldt ud er betinget af den tillid og herigennem magt, som vælgerne og de politiske kollegaer tillægger én, er denne position også meget påvirkelig overfor kritik af politikerens og dennes handlinger. Særligt når man som Lene Espersen er helt ny i positionen, og stadig ikke diskursivt er blevet tilskrevet nogen videre mening, som kan forstærke tilliden til ens varetagelse af det arbejde og ansvar, positionen indebærer. På denne måde kan Lene Espersens prioritering medføre et brud på tilliden, idet hun ikke lever op til de forventninger folk

har til hende, og det ansvar der er hende stillet som udenrigsminister. Særligt når disse bl.a. indbefatter tre tidligere udenrigsministre, som må forudsættes at fordrer autoritet og troværdighed på det udenrigspolitiske område. At Lene Espersen således har ladet sin position som familiemenneske, forhindrer sin nye position som udenrigsminister i at blive realiseret, skaber på denne måde grobund for mistillid. Både fordi hendes subjektposition som udenrigsminister er ny, og har brug for at blive realiseret, men også fordi mødet præsenterede "*en enestående chance*" for at realisere denne position. På denne måde har Lene Espersen, ved at prioritere sin familieferie til Mallorca, over muligheden for at realisere sin nye position som udenrigsminister, skabt mistillid til hendes varetagelse af denne position, og det ansvar denne indbefatter.

En mistillid som bliver forstærket og udbreder sig, i takt med at Lene Espersens prioritering og ferie yderligere bliver problematiseret. Om dette er ved at kunne afsløre hendes ferie, som en indtil da velbevaret hemmelighed. Eller at kunne sandsynliggøre, at hendes nedprioritering af sit politiske arbejde til fordel for en familieferie, er en del af en større tendens. Eller ved at artikulere Lene Espersens behov for ferie, som et større problem hos den siddende regering. Alle sammen argumenter, som er med til at legitimere og forstærke kritikken af Lene Espersens prioritering, og mindske tilliden til, at hun kan varetage positionen som udenrigsminister. Noget som ej heller bliver hæmmet af, at af de to landsdækkende aviser, B.T. og Ekstra Bladet, over to dage formår at formidle disse iagttagelser, inden Lene Espersens forsøg på at håndtere kritikken.

Lene Espersens forsøg på at retfærdiggøre sin prioritering og reducere kritikken, skaber forudsætning for en hegemonisk kamp:

Ligeledes kan jeg også konkludere, at Lene Espersens forsøg på at reducere den indledende kritik, har haft en væsentlig betydning for, at hendes personsag opstår. Da hun via strategien transcendens, forsøger at forklare sig inde for rammerne af sin position som familiemenneske, får hun yderligt negligeret sin position som udenrigsminister. Ved at fastholde, at hendes familieferie i den pågældende situation var vigtigere end hendes pligter som udenrigsminister, forsøger hun at retfærdiggøre den sociale grænse, hun har sat for sin position som udenrigsminister. En grænse, som i dette tilfælde iagttages som værende problematisk, og bryder med den tillid, man har til hendes varetagelse af positionen som udenrigsminister. På denne måde, ligger hun selv op til en hegemonisk kamp om, hvordan denne position skal iagttages, og hvilken mening denne skal tillægges, ud fra hendes prioritering i den pågældende situation. Hvilke en dislokation af Lene

Espersens position som udenrigsminister, lige netop vil medføre. Denne forklaring ville i sig selv dog ikke være problematisk, så vidt at Lene Espersen via sin argumentation kunne legitimere og skabe konsensus omkring denne diskurs.

Dog bliver Lene Espersens forklaring hæmmet, af hendes forsøg på at argumentere herfor via strategien minimalisering. Her forsøger hun på et ukoncis og vag grundlag at nedtone mødets betydning, med henvisning til nogle uspecifikke bemærkninger fra canadierne, som legitimation for at mødet blot var et "*statusmøde*". En udtalelse som er svær at forholde sig til, og verificere noget ud fra.

Ligeledes hæmmes Lene Espersens forklaring også, af hendes forsøg på at legitimere denne via strategien kompensation. Da hun via de kompenserende møder, ikke kan kompensere for mødet i Canadas særlige omstændigheder og samtlige udenrigspolitiske deltagere, mindskes effekten heraf.

Ligesom også Lene Espersens afslutningsvise forsøg på at vende kritikken, ej heller får den ønsket effekt. For at kunne vende kritikken, er Lene Espersen, via sin forklaring og legitimering heraf, nødt til at kunne ændre den måde, hendes prioritering iagttages på. Men da hverken hendes forklaring, argumentation og legitimering heraf har den ønsket effekt, kan hun ikke berettige strategien angreb på den anklagende.

Herudover bliver Lene Espersens forsøg på at forklare sin prioritering og rumme kritikken heller ikke bedre af, at hun afslutningsvist i interviewet indirekte bekræfter, at hun har nedprioriteret et potentiel deltagesværdigt møde. Dette kommer til udtryk, når hun bekræfter, "*at hvis min planlægning havde været anderledes, så ville jeg have vurderet, om det var et møde som jeg skulle have deltaget i*" (Ibid.). Lene Espersen får her antydning, at en vurdering af, om hun skulle deltage i mødet, ikke har foreligget da hun allerede havde fastlagt sin ferie. Til trods for at hun forsøger at begrunde dette med, at hun som udenrigsminister får mange tilbud om møder, negligerer dette enhver legitimation hendes argumentation måtte have haft. Lene Espersen afviser således, at hun med sin prioritering skulle have forbrudt sig imod den tillid, hun er pålagt som udenrigsminister. Men får samtidig antydning, at hendes prioritering, mellem mødet i Canada og hendes familieferie på Mallorca, potentielt set slet ikke har foreligget.

Kapitel 4: Analyse af personsagens udvikling

Jeg vil i dette andet kapitel af min analyse undersøge nærmere, hvordan Lene Espersens personsag har udviklet sig, og hvordan hun har håndteret dette, med henblik på at besvare min problemformulering. Dette betyder mere konkret, at jeg ved hjælp af diskursteorien indledningsvist vil belyse, hvilke årsager der er til, at en videreudvikling af personsagen igangsættes. Jeg vil følge op herpå, ved diskursteoretisk at iagttage og forklare, hvordan argumentationen opbygges, og hvilken betydning dette har for personsagens udvikling. Hernæst vil jeg ved hjælp af teorien om imagegenoprettelsesstrategier iagttage, hvordan Lene Espersen forsøger at håndtere denne udvikling. For afslutningsvist på baggrund af mine iagttagelser at udlede, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca indtil da kunne få så store konsekvenser, og hvilken betydning hendes håndtering af personsagens udvikling har haft herfor.

En videreudvikling af Lene Espersens personsag igangsættes

Som det fremgår af forrige analysekapitel, formår Lene Espersen med sin strategiske forklaring ikke at rumme kritikken af sin prioritering og forhindre, at personsagen opstår. I stedet får Lene Espersens forsøg på, at retfærdiggøre sin prioritering og reducere kritikken, den modsatte virkning og skaber forudsætning for, at personsagen kan udvikle sig.

I Lene Espersens forsøg på at håndtere den indledende kritik, har hun artikulert en anderledes social virkelighed, end den der er kommet til udtryk via kritikken. Herved har hun skabt en konkurrerende diskurs til den misbilligende diskurs, som hidtil har forsøgt at fastholde hendes prioritering og position som udenrigsminister, i en meningsgivende sammenhæng. En diskurs, som ikke alene forsøger at artikulere en anderledes mening til væsentlige elementer i relation til den pågældende situation. Men som også forsøger at retfærdiggøre hendes prioritering som familiemenneske, i konflikten mellem hendes to identiteter. Som konsekvens heraf, opstår der en kamp om, hvilken fortolkning der skal være den dominerende, og hvilken mening Lene Espersen som udenrigsminister skal tillægges herigennem.

Denne kamp udfolder sig henover to nodalpunkter, som hver især udgør væsentlige elementer i forsøgene på, at konstruere den sociale virkelighed via de to diskurser. Da den misbilligende diskurs bygger på en iagttagelse af, at mødet var vigtigt at deltage i som ny, dansk udenrigsminister,

bevirker Lene Espersens forsøg på at nedtone mødets betydning og kompensere herfor, at dette opstår som nodalpunkt. Idet Lene Espersen herudover også har undermineret kritikken ved at stå fast på, at hendes familieferie i den pågældende situation vejede højere end hendes udenrigsministerielle arbejde, opstår der også et nodalpunkt herom. På denne måde bliver personsagen udviklet, i takt med at der argumenteres for den fortolkning, som den misbilligende diskurs har skabt, og Lene Espersen forsøger at håndtere dette. Hvilke sker via de to nodalpunkter - mødet, og Lene Espersens behov for ferie, tid med familien og de hensyn dette betinger.

Mødet som nodalpunkt

I et forsøg på at modargumentere Lene Espersens udlægning af mødet i Canada, som værende "*alene et statusmøde*", der ikke påkrævede en udenrigsministers deltagelse, forsøger man atter at reartikulere mødets betydning. Dette udfolder sig ved, at en række elementer knyttes sammen i ækvivalenskæder, som herigennem forstærker mødets betydning som værende vigtigt.

Vigtige emner:

Noget som eksempelvis fremgår tydeligt, allerede dagen efter Lene Espersens interview med TV2, når daværende kommentator Hans Engell, under overskriften "*Mødet var vigtigt*", udtaler: "*det var vigtige emner, der var på dagsordenen. Emner som fremtidig grænsedragning, nye gennemsejlingsmuligheder og energiudvikling. Emner som Danmark i den grad har interesse i.*" (31.03.2010: Berlingske Tidende). Via denne udtalelse betoner Hans Engell mødets vigtighed, ved at gøre det ækvivalent med en række emner, som er med til at forstærke betydningen heraf. Hans Engell forsøger at legitimere dette, ved at betone, at "*Når den amerikanske udenrigsminister deltager i sådan et møde, indikerer det vigtigheden. Clinton deltager ikke i møder, der ikke er vigtige.*" (Ibid.). Da Lene Espersen, i sit forsøg på at rumme den indledende kritik, ej heller har anfægtet betydningen af at møde Hillary Clinton, men også har fokuseret herpå, er det muligt for Hans Engell at legitimere hans iagttagelse via hendes blotte tilstedeværelse. Lene Espersen bliver herigennem tillagt en subjektposition, hvor hun som Danmarks udenrigsminister ikke varetager Danmarks interesser, ved at deltage i et vigtigt møde, pga. en familieferie.

Vigtige deltagere og gavnlige omstændigheder:

Ligeså bliver mødets betydning også fremhævet, når bl.a. Berlingske Tidende i en ledende artikel påpeger, at Lene Espersen, som "*ny udenrigsminister - uden nogen erfaring at trække på*", forbiser

sig chancen for at mødes med *"to af de vigtigste udenrigsministre i verden: Ruslands og USAs."* (01.04.2010: Berlingske Tidende). Mødet bliver her gjort ækvivalent med at møde to af de vigtigste udenrigsministre, hvormed Berlingske Tidende reartikulere denne væsentlige del af den indledende kritik i forstærkende termer. De følger op herpå, ved at uddybe dette i forhold til Lene Espersens strategiske forsøg på, at kompensere for mødet i Canada:

"Et NATO-møde er bestemt vigtigt. Men i Lene Espersens situation er et lille, uformelt udenrigsmøde med USAs, Norges og Ruslands udenrigsministre langt mere værdifuldt. Her får hun lejlighed til at møde en lille kerne af udenrigsministre under private former i et øde område af Canada. Det får hun ikke mulighed for på et NATO-møde" (Ibid.).

Herigennem afviser Berlingske Tidende den kompenserende effekt ved Lene Espersens strategi, ved også at gøre mødet ækvivalent med særlige fordelagtige omstændigheder, som var gavnlige i Lene Espersens situation. Lene Espersen bliver på denne måde tillagt en subjektposition, hvor hun som ny, dansk udenrigsminister forbiser sig særlige fordelagtige mødeomstændigheder for at skabe netværk, og danne kollegiale forhold med bl.a. de to vigtigste udenrigsministre i verden. På denne måde udvides ækvivalenskæden til også at indbefatte disse elementer, ligesom den position Lene Espersens tillægges som udenrigsminister forstærkes.

Et eksklusivt selskab:

Dog tiltager den negative tone, når udenrigspolitisk ordfører for Socialdemokratiet Jeppe Kofod udtaler sig:

"Der var mange, som var irriteret over ikke at blive inviteret til mødet om Arktis... Alligevel var der altså en, som blev irriteret over at være en del af den snævre kreds af inviterede, nemlig Danmarks udenrigsminister Lene Espersen" (07.04.2010: Berlingske Tidende).

Mødet bliver her som nodalpunkt gjort ækvivalent med et eksklusivt selskab, som fremmer misundelighed, og som man skal sætte pris på at være en del af. Jeppe Kofod anvender således mødets eksklusive status som et incitament for, at mødet var vigtigt at deltage i, og som derfor berettiger kritik af Lene Espersens varetagelse af positionen som udenrigsminister. En kritik som

fremstiller hende som en utaknemmelig og utilfreds udenrigsminister, og som han yderligere udpensler, når han fortsætter:

"Hvis vores nye udenrigsminister tror, at diplomati bare handler om at være til stede, når underskrifterne sættes og champagnepropperne springer, er hun imidlertid på vildspor... At være udenrigsminister er ikke et bijob" (Ibid.).

Lene Espersen bliver via denne argumentation tillagt en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister har en forfejlet forestilling af, hvad diplomati handler om, og behandler denne position som et bijob. Jeppe Kofod anvender på denne måde Lene Espersens fremstilling af mødet som værende et statusmøde, der ikke krævede hendes deltagelse, til i et mere farverigt sprog at udvikle og legitimere kritikken.

Et vigtigt stadie i en processuel behandling:

Herudover bliver mødets betydning også sat i tale, når den norske udenrigsminister Jonas Gahr Støre, som selv udsatte sin påskeferie i et par dage for at kunne deltage i mødet, udtaler til Politiken:

"Det er forfejlet at tro, at mødet ikke er vigtigt. Hovedbeslutningerne bliver formet netop nu og ikke først om mange år, som nogle mener. For os kyststater er det derfor vitalt at få det her på plads hurtigst muligt" (08.04.2010: Politiken).

Til trods for, at Jonas Gahr Støre overfor Politiken tilkendegiver, at han ikke ønsker at deltage i sagen om Lene Espersens afbud, er han via sine udtalelser og personlige handlen med til at tillægge mening til både nodalpunktet og Lene Espersens subjektposition. I form af hans status som norsk pendant til Lene Espersen, vidner hans deltagelse og udsættelse af egen ferie om, at mødet var tilstrækkeligt vigtigt til, at en udenrigsminister i en lignende situation fra vores skandinaviske naboland, handlede stik modsat Lene Espersen. Hans position og lignende omstændigheder er således med til, at legitimere mødets betydning som værende vigtigt. Ligesom hans udtalelse gør nodalpunktet ækvivalent med et vigtigt stadie i en processuel behandling af mødets emner. Lene Espersen bliver her tillagt en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister ikke blot har handlet i uoverensstemmelse med, hvad tidligere udenrigsministre ville have gjort. Men ligeledes også med hvad en nuværende og aktiv udenrigsminister gjorde under lignende omstændigheder. Noget som i

høj grad er med til at artikulere tillidsbrydende mening, da de på tværs af deres arbejdserfaring, og hans mulighed for at vurdere mødets indhold og omstændigheder, må siges at yde stor troværdighed.

Fastholdelse af en erklærings budskab:

På trods af at Lene Espersens forgænger Per Stig Møller (K) ikke har villet udtale sig i forbindelse med Lene Espersens personsag, forsøger diverse landsdækkende aviser, på baggrund af hans tidligere udtalelser og kronikker, at legitimere iagttagelsen af mødet som værende vigtigt. Således fremgår det, at Per Stig Møller, ifølge en kronik i Weekend-avisen, var initiativtager til en fælles erklæring om, hvordan uenigheder i forbindelse med Nordpolen skulle løses (16.04.2010: Kristeligt Dagblad). Via aktindsigt erfarer Ekstra Bladet, at han, inden Lene Espersen overtog hans position som udenrigsminister, havde takket ja til at deltage i mødet med Arktisk Råd, da det ville kunne revitalisere erklæringens budskab (27.04.2010: Ekstra Bladet). Mødet som nodalpunktet bliver via kronikker og aktindsigt, således gjort ækvivalent med en erklæring, hvis budskab mødet skulle være med til at fastholde. Lene Espersen bliver herigennem tillagt en subjektposition, hvor hun som ny, dansk udenrigsminister har forhindret en sådan handling. En argumentation som Berlingske Tidende ligeledes forsøger at cementere, når man formidler at Per Stig Møller, på et møde i regeringens koordinationsudvalg før det arktiske møde, gav udtryk for at det ville være "*en kæmpefejl*", hvis Lene Espersen udeblev fra mødet. Noget han ifølge deres unavngivne kilde begrundede med, at afbuddet ville ødelægge, hvad han har brugt år på at opbygge (03.06.2010: Berlingske Tidende). På trods af, at Berlingske Tidende har disse oplysninger fra unavngivne kilde, som de dog lader vide er af "*en af de seks topministre, der sidder med i koordinationsudvalget*", er dette dog blot med til at forstærke argumentationen for, at mødet var vigtigt, og Lene Espersens prioritering kritisabel.

Opsummering

I et forsøg på at dominere den betydning Lene Espersen har tillagt mødet i Canada, og herigennem at sikre mødet et identitet, som stemmer overens med den misbilligende diskurs sociale virkelighed, gøres nodalpunktet ækvivalent med:

Vigtige emner.

Vigtige udenrigspolitiske deltagere.

fordelagtige omstændigheder.

Et eksklusivt selskab.

Et vigtigt stadie i en processuel behandling.

Fastholdelse af en erklærings budskab, som er afstedkommet på dansk initiativ.

Alle sammen elementer, som er med til at underbygge mødets betydning som værende vigtigt, og som artikulerer Lene Espersens prioritering som tillidsbrydende. På denne måde bliver Lene Espersen, i takt med at ækvivalenskæden udvidet, tillagt en subjektposition som udenrigsminister, hvor hun fremstår mere og mere uegnet. I og med at nodalpunktets mening forstærkes, forstærkes betydningen af Lene Espersens prioritering også, da konsekvenserne ved at hun ikke deltog i mødet yderligere tiltager. Dette fremgår i og med at hun som udenrigsminister:

Ikke varetager Danmarks interesser.

Ikke udnytter en særlig fordelagtig mulighed for at opbygge netværk med vigtige udenrigspolitiske deltagere.

Ikke deltager i et eksklusivt møde, fordi hun har en forfejlet forestilling af, hvad diplomati indebærer.

Behandler positionen som udenrigsminister som et bijob.

Handler direkte modsat, hvad hendes norske pendant gjorde under lignende omstændigheder.

Underminerer en erklærings budskab, som er afstedkommet på dansk initiativ.

Lene Espersens behov som nodalpunkt

Som reaktion på Lene Espersens forsøg på at retfærdiggøre sin prioritering af familieferien til Mallorca, frem for at deltage i mødet med Arktisk Råd, forsøger man at underminere betydningen af hendes behov for ferie, tid med familien, og de hensyn dette betinger. Da dette behov repræsenterer den begrænsning, som Lene Espersen har markeret overfor udenrigsministerposten, ved at prioritere sin position som familiemenneske, har den mening dette nodalpunkt fastlægges, en stor betydning for de to diskurser. Ved at knytte en række elementer sammen i ækvivalenskæder, forsøger man at forstærke den negative betydning af Lene Espersens behov.

En slap arbejdsmoral og negativ udvikling:

Dette fremgår eksempelvis, når Dansk Folkepartis Søren Espersen giver udtryk for, at *"det er et symptom på slaphed blandt politikere"*, når ministre aflyser møder, fordi de skal på ferie med familien (31.03.2010: Kristeligt Dagblad). Noget som Søren Espersen endvidere artikulerer som en

negativ udvikling, der præger Folketinget: *"Vi skovler penge ind. Folketinget stiller en lejlighed til rådighed for os, vi får en fyrstelig gage, og vi bestemmer selv, hvor meget vi vil være i Folketinget, og så skal man stadig høre på den jammer."* (Ibid.). Søren Espersen argumenterer hermed for, at Lene Espersen behov er ækvivalent med en slap arbejdsmoral og negativ udvikling blandt folketingspolitikere, hvis politiske arbejde lider under denne slappe arbejdsmoral. En iagttagelse han forsøger at legitimere, ved at betone de fordelagtige arbejdsforhold de har, sammenlignet med resten af befolkningen. Arbejdsforhold, som burde medføre, at de danske folketingspolitikere var mere motiveret for deres arbejde. Hvorom Søren Espersen afslutningsvist slår fast, at det politiske arbejde er; *"en livsstil, og hvis man ikke er indstillet på det, synes jeg, man skulle holde sig væk"* (Ibid.). Lene Espersen bliver på denne måde tillagt en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister pga. sin slappe arbejdsmoral ikke har udført sine ministerielle pligter, og som sådan bliver repræsentant for en større negativ udvikling blandt folketingspolitikere. At hun endvidere også positioneres som en utaknemmelig og useriøs politiker, idet hun via sine strategiske forsøg på at forklare sin prioritering, tillader sig at jamre, er blot med til at udbygge den negative mening, hun tillægges som ny udenrigsminister.

En anderledes indstilling til politik:

At Lene Espersens behov repræsenterer en større udvikling, fremgår også, når B.T.s daværende politiske kommentator Helle Ib konstaterer, at der er tale om en ny type politikere:

"der alle insisterer på, at familien ikke er en foranstaltning, der kan og skal pakkes væk. De er mennesker, som nok er optaget af politik, men som også godt kunne have valgt en karriere i erhvervslivet. De gider ikke ofre alt og alle for partiet eller posten" (31.03.2010 B.T.).

Selv om tonen er mindre kritisk, er denne iagttagelse stadig med til at udbygge betydningen af Lene Espersens behov, i en større diskursiv sammenhæng end blot det enkelte møde i Canada. Nodalpunktet bliver her gjort ækvivalent med en anderledes og lavere prioriteret indstilling til politik end tidligere. En indstilling, hvor det politiske arbejde ikke iagttages som en livsstil, ligesom Søren Espersen har gjort. Men som et arbejde, der ligesom i erhvervslivet skal kunne forenes med andre aspekter, end lige netop karrieren. Lene Espersen bliver således positioneret som en af disse nye politikere, hos hvem man blot må acceptere, at det politiske og ministerielle arbejde ikke altid kommer først. Lene Espersens tilsidesættelse af mødet til fordel for hendes behov, får dog ifølge

Helle Ib *"et skær af uprofessionalisme"*, da hun endnu ikke har leveret varen som partiformand og opbygget troværdighed som ny udenrigsminister (Ibid.). Via denne udtalelse formår Helle Ib ikke blot at artikulere en negativ mening til Lene Espersen i positionen som udenrigsminister, pga. denne anderledes indstilling til politik. Men ligeledes også at udbygge den negative mening i form af manglende troværdighed, i et forsøg på at validere den betydning, hun tillægger Lene Espersens behov. Hertil kommer, at hun også trækker på det tætte diskursive bånd Lene Espersens forskellige politiskorienteret subjektpositioner imellem, til at legitimere sin iagttagelse. Hvormed hun lader mening fra den ene position smitte af på den anden, og dermed også åbner Lene Espersens position som formand for de konservative op for mulig afsmitning.

Et tvivlsomt lederskab, dårligt forbillede og manglende ydmyghed:

Herudover forsøger man også at tillægge mening til Lene Espersens behov som nodalpunkt, ved at reartikulere den diskursive sammenhæng mellem Lars Løkke Rasmussen lignende situation og Lene Espersens nuværende. Dette kommer til udtryk, når Dansk Folkepartis gruppeformand Kristian Thulesen Dahl kundgør, at Lars Løkke Rasmussen og Lene Espersens nedprioritering af deres ministerielle pligter til fordel for deres behov, giver danskerne *"grund til at tvivle på deres lederskab"* (08.04.2010: Jyllands-Posten). Han begrundet dette med, at *"de helt åbent siger, at hensynet til familien kommer før det at regere landet"*. Dette sender et uheldigt signal til resten af regeringen, for *"Hvis de kan, så kan de andre ministre også"*. I stedet efterspørger han *"større ydmyghed over det at være henholdsvis statsminister og vicestatsminister"*. Idet *"Der er rigtig mange mennesker, der grundlæggende støtter regeringen, som vil se det lederskab og vil se, at den tager ansvaret på sig og går forrest med det gode eksempel."* (Ibid.).

Lene Espersens behov kommer via denne argumentation til, at repræsentere et større og mere alvorligt problem end blot det enkelte afbud til mødet i Canada. Ved at påtale de to ud fra deres positioner som statsminister og vicestatsminister, er Kristian Thulesen Dahl i stand til at inddrage deres overordnet ansvar for regeringen, og den politiske varetagelse af Danmarks interesser, som elementer i diskursen. Kristian Thulesen Dahl formår herved at artikulere nodalpunktet, som et alvorligt problem for varetagelsen af Danmarks politiske lederskab. En iagttagelse, som blot er med til at forstærke betydningen af Lene Espersens behov og alvorligheden ved hendes prioritering. Samt en iagttagelse han forsøger at legitimere, ved at tillægge vælgerne samme mening som sig selv og betone betydningen det ansvar, vælgerne tillid pålægger dem. Lene Espersen bliver således

tillagt en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister udviser manglende respekt for, det ansvar hun har. Og hvor hun endvidere er med til at give den politiske ledelse af Danmark et tvivlsomt skær, og ej formår at være det forbillede, denne position kræver. Herudfra bliver Lene Espersens behov som nodalpunktet ækvivalent med et tvivlsomt politisk lederskab, et dårligt forbillede og manglende ydmyghed overfor jobbet.

Fast planlagte udenlandsrejser:

Kristian Thulesen Dahl har med sin argumentation igangsat en større udvikling i personsagen, hvor Lars Løkke Rasmussen og Lene Espersens lignende situationer diskursivt sammenskrives, og tillægges mening på baggrund af deres ansvar for regeringens ledelse. Da denne "*feriesag*", ifølge oppositionen og mediernes formidling, udstiller "*dårlig ledelse hos VK*", forstærkes den negative betydning af nodalpunktet, og herigennem den mening Lars Løkke Rasmussen og Lene Espersen tillægges. Men alt imens Dansk Folkepartis leder Pia Kjærsgaard forsøger at nedtone Lars Løkke Rasmussens ansvar (13.04.2010: Kristeligt Dagblad), er bl.a. B.T. med til at udbygge den mening, Lene Espersen tillægges via nodalpunktet. Dette fremgår eksempelvis, når B.T., efter at have gransket Lene Espersens udlandsrejser siden 2005, kan afsløre, at Lene Espersen sjældent rejser i embedsmedføre. Men at "*Hendes øvrige udlandsrejser falder så hyppigt sammen med skolernes vinterferie, påskeferien og efterårsferien, at det ligner et fast mønster.*" (15.04.2010: B.T.).

Ved at gøre Lene Espersens behov ækvivalent med et tilnærmelsesvis fast, planlagt program af hyppige udenlandsrejser, som falder i takt med skolernes ferier, argumenterer B.T. for, at dette nodalpunkt i perioder er styrende for Lene Espersens handlen. Hermed indikerer B.T., at der ikke er tale om en engangsforseelse i forbindelse med mødet i Canada. Men at dette behov generelt bliver prioriteret først, når det kommer til tidspunkter, som falder samtidig med skolernes ferier. Via behovet kommer Lene Espersens position som familiemenneske, til at udgøre en antagonistisk relation til varetagelsen af hendes ministerielle arbejde, og ansvaret for regeringens ledelse i disse perioder. Dette er blot med til yderligere at forstærke alvorligheden og legitimiteten den negative mening, man tillægger Lene Espersens behov og hende som udenrigsminister herigennem. En udvikling som Pia Kjærsgaard ligeledes bidrager til, i og med at hun tager Lars Løkke Rasmussen i forsvar, og forsøger at nedtone hans rolle i kritikken. Via denne handling forsøger hun at bryde den diskursive struktur de to imellem, og stille Lene Espersen alene med den alvorlige kritik. Lene Espersen bliver på denne måde tillagt en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister har et

væsentligt ansvar for regeringens dårlige ledelse, idet at hun lader sig styre af sit behov for ferie, tid med familien, og de hensyn dette betinger, i perioder hvor skolerne har ferie.

Opsummering

I et forsøg på at bryde den mening, Lene Espersen via sin diskurs har tillagt sit behov for ferie, tid med familien, og de hensyn dette betinger, har man gjort en række elementer ækvivalente med hinanden, og herved forstærket den negative betydning af nodalpunktet. Dette fremgår når nodalpunktet bl.a. er blevet gjort ækvivalent med:

En slap arbejdsmoral.

En negativ udvikling blandt folketingspolitikere.

En anderledes og lavere prioriteret indstilling til politik end tidligere.

Uprofessionalisme

Et tvivlsomt politisk lederskab af Danmark.

Et dårligt forbillede.

Manglende ydmyghed overfor det ansvar og den position hun har.

Et tilsyneladende fast planlagt program af hyppige udenlandsrejser, som bliver prioriteret først i de pågældende perioder.

Disse er alle elementer i den misbilligende diskurs, som er med til at underminere betydningen af Lene Espersens behov, og berettiger en kritik af hendes prioritering. En kritik, som ligeledes også antager et større og større omfang i takt med, at ækvivalenskæden udbygges. Idet Lene Espersens prioritering af sin familieferie herigennem får en større og større betydning, som nu rækker langt udover den enkelte mødet i Canada, virker konsekvenserne ved at have hende som Danmarks udenrigsminister også langt mere alvorlige. Hvilke også kommer til udtryk, når Lene Espersen bliver tillagt en mere og mere negativ position som udenrigsminister, i takt med at nodalpunktets mening forstærkes. Hvormed hun positioneres som en udenrigsminister der:

Ikke varetager sine ministerielle pligter pga. en slap arbejdsmoral.

Er repræsentant for en negativ og alvorlig udvikling pga. hendes måde at håndtere hendes ministerielle pligter på.

Er utaknemmelig og useriøs, og tilmed tillader sig at jamre trods gode arbejdsvilkår.

Er en ny type politiker, for hvem de ministerielle pligter og politiske arbejde ikke altid kommer først.

Udviser manglende respekt for det ansvar hendes position indebærer.

Giver grund til at tvivle på varetagelsen af Danmarks politiske lederskab.

Ikke sætter et godt eksempel for hverken de politiske kollegaer eller resten af Danmarks befolkning.

Lader sig styre af sit behov og prioriterer dette før sit politiske arbejde i perioder, hvor skolerne har ferie.

Har et væsentligt ansvar for regerings dårlige ledelse, pga. hun i perioder lader sig styre af sit behov og prioriterer dette før hendes politiske arbejde.

Lene Espersens håndtering af personsagens udvikling

Efter dislokationen af hendes position som udenrigsminister står Lene Espersen nu i en krisesituation, som antager en mere og mere alvorlig karakter, i takt med at personsagen udvikler sig. Lene Espersen står dog ikke alene i hendes forsøg på løbende at håndtere denne udvikling, da hun, via sine subjektpositioner som udenrigsminister og formand for de konservative, har både et ministerium og partifæller, som kan have interesse i at støtte hende.

Indledende forsøg på at fastholde hendes forklaring:

I dagene efter Lene Espersens forsøg på at rumme den indledende kritik, forsøger Lene Espersen, med hjælp fra Udenrigsministeriet og konservative partifæller, at fastholde denne udlægning af sagens omstændigheder. Dette fremgår eksempelvis, når Udenrigsministeriet dagen efter Lene Espersen interview oplyser, at Lene Espersen inden længe skal mødes med Hilary Clinton på tomandshånd (B.T. 01.04.2010). Via denne udtalelse understøtter og forstærker Udenrigsministeriet effekten af Lene Espersens strategiske compensation for mødet i Canada, ved at udbygge denne med offentliggørelsen af endnu et møde.

På samme måde forsøger Lene Espersen også at holde fast i sin udlægning af sagens omstændigheder, når Kristian Thulesen Dahl argumenterer for, at sagen er med til at udstille et tvivlsomt lederskab. Lene Espersen forsøger i denne forbindelse, via strategien simpel benægtelse, at afvise denne udlægning, ved at kalde det noget vrøvl og atter henvise til, at *"denne sag er blæst helt ud af proportioner"* (Jyllands-Posten: 09.04.2010). I overensstemmelse med hendes indledningsvise forsøg på at vende kritikken, tillægger hun denne udlægning af sagens omstændigheder de uberettigede angreb, som blot har til formål at genere og undergrave hendes position som udenrigsminister.

Også daværende partifælle Henriette Kjær afviser Kristian Thulesen Dahls udlægning ved at udtale, at en lille ferie over fire-fem dage ikke kan påvirke regeringen så voldsomt, og at medierne uberettiget har pisket en stemning op (Politiken 09.04.2010). Henriette Kjær bakker her op om Lene Espersens afvisning af Kristian Thulesen Dahls beskyldninger, i et forsøg på at udtrykke støtte til og forståelse for Lene Espersens prioritering. Hvilke også fremgår, når hun på vegne af den konservative folketingsgruppe tilkendegiver, at man selvfølgelig fastholder, at Lene Espersens afbud var i orden (Ibid.).

Ny overordnet strategi:

I en tilsyneladende accept af, at hendes strategiske forsøg på at forklare sin prioritering og reducere kritikens omfang er mislykket, vælger Lene Espersen dog dagen efter at iværksætte en ny overordnet strategi. Med denne forsøger Lene Espersen nu at lægge kritikken bag sig, ved at give udtryk for at hun har taget ved lære af denne, og fremover vil forbedre sig i overensstemmelse hermed. På denne måde sætter Lene Espersen strategien korrigerende i tale, når hun i forbindelse med en række interviews med de landsdækkende aviser tilkendegiver:

"Men det er da klart, at jeg har lært noget af det her, og jeg skal gøre alt, jeg overhovedet kan for at vise danskerne, at jeg passer mine ting som udenrigsminister, jeg deltager i alle de møder, jeg kan" (10.04.2010 Berlingske Tidende).

Lene Espersen giver således udtryk for, at hun har lært noget af denne personsag. Og at dette har en korrigerende effekt på hendes arbejde, idet hun deltager i alle de møder hun kan. Men da personsagen omhandler hendes prioritering, i forhold til hvilke møder der er vigtige for hende som udenrigsminister at deltage i, korrigerer hendes forøget mødedeltagelse ikke for selve årsagen til kritikken.

Lene Espersens korrigeringsstrategi virker således i løbet af interviewene, også mere til at handle om hvordan hun kan undgå kritik fremover, end hvad kritikken egentlig handler om. Dette fremgår bl.a. når hun udtaler: *"Jeg har i hvert i fald lært at der er meget fokus på min ferieplanlægning"* og *"det har lært mig at være meget opmærksom på kalenderen, så man får mindst mulig kritik"* (B.T.: 10.04.2010). At Lene Espersen mere fokuserer på, hvordan hun kan undgå kritikken, end hvad

denne egentlig handler om, medvirker til, at Lene Espersens løfte om forbedring fremstår mindre legitim og betydningsfuld. Ved at påtale kritikken på denne måde, formår Lene Espersen at give udtryk for løfte om forbedring, uden dog at anerkende kritikken af sin prioritering. Korrigeringsstrategien kommer herved mere til at fremstå som et forsøg på at afslutte personsagen, uden at skulle anerkende problemet i den måde hun prioriterede på. Dette fremgår også, når hun udtaler:

"Jeg tror, man skal lære af de ting, man oplever, også lære af den kritik, man får. Og jeg vil stadigvæk efter bedste evne forsøge at varetage mit job som udenrigsminister... Men jeg vil også insistere på, at der skal være en balance mellem arbejdsliv og familieliv. Man har ikke nogen undskyldning for at være en dårlig mor - heller ikke selvom man er minister." (10.04.2010: Politiken).

Herudfra er det tydeligt, at Lene Espersen ikke nødvendigvis vil prioritere anderledes fremover, når det kommer til hendes familie. Og at hun stadig iagttager prioriteringen af dette behov, som værende mindst lige så vigtigt, som hendes ministerielle arbejde. Noget som også bliver fremhævet talrige gange i løbet af de forskellige interviews. Så som når hun udtrykker: *".. det er meget vigtigt, at man er en god forælder. Det vil jeg holde fast i"*. Og *"Det er en konservativ grundpille, at familien er samfundets grundsten, og det er mit synspunkt"* (Jyllands-Posten 10.04.2010). Eller når hun skærper denne argumentation: *"Det er forfejlet at forlange, at jeg skal vælge mellem familien og ministerjobbet. Det kan ikke være rigtigt at jeg skal lade mig skille og kun se mine børn to gange om året"* (B.T. 10.04.2010). På denne måde understreger Lene Espersen konsekvent betydningen af dette behov, og forsøger herigennem fortsat at retfærdiggøre sin prioritering. Dette sammenholdt med hendes fokus på, hvordan hun kan undgå kritikken, er blot med til at indikere, at Lene Espersen ikke anerkender den mening, der artikuleres til hendes prioritering. Hun forsøger således at lægge kritikken og personsagen bag sig, ved at tilkendegive, at hun fremover vil forbedre sig. Mens hun samtidig fastholder sin argumentation for, at det var i orden at prioritere som hun gjorde.

Lene Espersen forsøger i denne forbindelse fortsat også, at reducere kritikkens omfang via primært afstivningsstrategien. Dette kommer bl.a. til udtryk, når hun fremhæver positive ting, hun har været med til som udenrigsminister (Ibid.). Lene Espersen forsøger herved, at afslutte personsagen og ligge kritikken bag sig via strategien korrigerende. Alt imens hun via afstivningsstrategien

understøtter dette, ved at flytte fokuset over på de positive sider af at have hende som udenrigsminister.

Efterfølgende forsøg på at fastholde denne strategi:

I den efterfølgende tid sætter Lene Espersen sin nye overordnede strategi korrigerende i tale, i flere forskellige sammenhænge. Så som da hun bliver kåret som landets mest upopulære minister. Her gentager hun som tidligere, hvordan hun har lært af kritikken, og at dette forhåbentligt gør hende bedre som minister. Hvortil hun tilføjer, at der ikke er andet for, end at arbejde sig fremad (Politiken: 15.04.2010). På denne måde fastholder hun sit forsøg på at afslutte personsagen. Ligesom hun også understøtter dette via strategien afstivning, i et forsøg på at reducere kritikken, og ændrer fokuset fra hendes tidligere handlinger til nutidige og fremtidige handlinger.

På samme måde er Udenrigsministeriet også med til at understøtte Lene Espersens korrigeringsstrategi i denne periode. Hvilke bl.a. kommer til udtryk, når Lene Espersen, grundet det islandske vulkanudbrud i 2010, er i fare for at blive forhindret i at deltage i det tidligere nævnte Nato-møde. Som konsekvens heraf, charterer udenrigsministeriet et privatfly til 57.000 kr. for at sikre, at hun når frem til mødet. Samt at hun ikke bryder med sit forsøg på korrigerende, ved at deltage i alle de møder hun kan. Som Lars Lohse fra udenrigsministeriet udtaler: *"Vi gjorde alt for at få hende frem, for hvis hun var gået glip af mødet, ville det have udløst et ramaskrig... Så havde hun ikke været en helt."* (B.T. 24.04.2010). På baggrund af denne udtalelse fremgår det dog også, at løftet om korrigerende, mener lader til at handle om at undgå kritik, end om at prioritere deltagelse i vigtige møder.

Ny overordnet strategi:

Til trods for, at Lene Espersen kontinuerligt gentager kombinationen af strategierne korrigerende og afstivning i flere forskellige sammenhænge, formår hun ikke at undslippe kritikken og afslutte personsagen. Som konsekvens heraf vælger Lene Espersen, efter næsten to måneder på denne måde, atter at ændre sin overordnede strategi. Dette fremgår, når hun i et interview med Politiken iværksætter strategien bøn om tilgivelse:

"Ja, jeg undskylder. Det gør jeg først og fremmest, fordi jeg har brugt de sidste 16 år i Folketinget på at opbygge en tillid mellem vælgerne og mig. Den tillid har fået et knæk på grund af den her

sag, det kan jeg se nu. Jeg var for lang tid om at indse, at det var en forkert beslutning, at jeg stædigt blev ved med at forsvare mit synspunkt. Og det er der ikke nogen, der er mere kede af end mig" (Politiken: 29.05.2010).

Lene Espersen vælger her strategisk, at anerkende kritikken af sin prioritering og udtrykke anger herfor. Hermed opgiver hun sin argumentation for, at hendes prioritering var legitim, og tager i stedet ansvar for den problematik, denne har forvoldt. Ved at vedkende sig kritikken og tage ansvar herfor, forsøger hun at afslutte personsagen, og herigennem at forhindre yderligere udvikling af den negative mening, hendes prioritering og position som udenrigsminister er blevet tillagt.

Hun følger op herpå, ved på ny at betone korrigeringsstrategien, og herigennem give udtryk for, at hun som udenrigsminister fremover vil forbedre sig, og rette op på de problemer hun har forvoldt:

"Jeg vil selvfølgelig gøre alt, hvad jeg kan, for også at blive vellidt som udenrigsminister og ikke mindst, at danskerne føler, at jeg varetager Danmarks interesser i udlandet. Og der har jeg et stort reparationsarbejde foran mig i forhold til den danske befolkning, der erkender jeg" (Ibid.).

Ved at tilkendegive, at hun vil rette op på de problemer hun har forvoldt, fastslår hun også, at hun forbedrer sin prioritering i forhold til vigtige møder, idet det er denne, som har forårsaget hele personsagen. Herigennem understøtter hun betydningen af sin undskyldning, og kombinerer således strategierne bøn om tilgivelse og korrigerende i et forsøg på, at håndtere personsagen. Noget som Benoit også pointerede, kunne være fordelagtigt, da disse strategier gensidigt kan forstærke effekten af hinanden.

Lene Espersen forsøger således afslutningsvist at skabe hegemoni omkring sin position som udenrigsminister, ved at anerkende den mening, man via nodalpunkterne har tillagt hendes prioritering og position som udenrigsminister. Til trods for at denne mening tillægger hende en alvorlig negativ betydning, kan hun ved at acceptere denne, undgå en fortsat udvikling heraf. Hvormed hun i stedet for kan fokusere på, at udbygge sin position med positiv mening via nye, diskursive strukturer. Lene Espersen formår på denne måde afslutningsvist, at håndtere personsagens udvikling. En udvikling som ikke afsluttes, men som aftager efterfølgende.

Delkonklusion

Tillidsbruddet forværres i takt med, at konsekvenserne ved Lene Espersens prioritering bliver mere alvorlige, og hun som udenrigsminister fremstår mere uegnet:

På baggrund af ovenstående analyse kan jeg konkludere, at Lene Espersen, i sit forsøg på at retfærdiggøre sin prioritering, har forårsaget en kamp om, at meningsbestemme hendes prioritering og position som udenrigsminister. Hvormed hun har åbnet op for, at tillidsbruddet, som har forårsaget kritikken, kan forværres, i takt med at hendes prioritering virker mere alvorlig, og hun som udenrigsminister fremstår mere uegnet. Ved at artikulere mødet som et af de to organiserende nodalpunkter i personsagen, formår man delvist at fastlægge en betydning af Lene Espersens prioritering. Dette sker ved at indholdsudfylde mødet med mening, som kan bekræfte hvor vigtigt det var. Ved eksempelvis at gøre en række emner, udenrigspolitiske deltagere og omstændigheder ækvivalente med hinanden på tværs af deres differens, formår man at skabe en ækvivalenskæde af begrundelser for, at mødet var vigtigt. Herigennem er man i stand til at positionere Lene Espersen som en ny, dansk udenrigsminister, der bl.a. ikke er i stand til at varetage hverken Danmarks eller egne interesser. En udenrigsminister vis forståelse for, hvad denne position indebærer, er en hindring herfor.

Ved ligeledes også at artikulere Lene Espersens behov for familie, ferie, og de hensyn dette betinger, som det andet af de to nodalpunkter i personsagen, formår man fuldt ud at fastlægge en betydning af Lene Espersens prioritering. I og med at man eksempelvis gør en arbejdsmoral, en udvikling blandt folketingspolitikere og et politisk lederskab af Danmark ækvivalente, formår man at indholdsudfylde Lene Espersens behov som værende tillidsbrydende. Hvorigennem man endvidere er i stand til, at positionere Lene Espersen som en udenrigsminister, der ikke tager denne position og ansvaret herfor seriøst, og vis handlinger har alvorlig betydning for både Danmarks udenrigspolitiske interesser og politiske lederskab.

På denne måde forværres det tillidsbrud, der via den indledende kritik er blevet sat i tale, i takt med at ny argumentation bliver til kendetegnet, og personsagen herigennem udvikler sig. Da et nyt argument åbner op for ligeledes nye og anderledes måder at iagttage den pågældende situation på, opstår muligheden for en videreudvikling af tidligere iagttagelser, og en skærpelse af den mening de frembragte. Noget som eksempelvis kunne være tilfældet, når Rasmus Jönsson i forbindelse med den indledende kritik, artikulerer Lene Espersens prioritering som et udtryk for en træt regering. En iagttagelse, som Kristian Thulesen Dahl afspejler senere i personsagen i en langt mere skærpet tone, når han gør Lene Espersens behov ækvivalent med bl.a. et tvivlsomt lederskab af regeringen. På

denne måde sandsynliggøres en forværring af tillidsbruddet, i jo længere tid personsagen udvikler sig, hvilke Lene Espersens håndtering har haft en væsentlig indflydelse på.

Lene Espersens håndtering bevirker, at tillidsbruddet kan forværres, men også at personsagen afslutningsvist ændres fra en udvikling til en afvikling:

I forlængelse heraf kan jeg også konkludere, at Lene Espersens løbende håndtering af personsagens udvikling har haft en væsentlig betydning for, hvor længe personsagen har kunnet udvikle sig, og herigennem at en forværring af tillidsbruddet har kunnet ske. For eksempel er ni dage lang tid at fastholde sit indledningsvise forsøg på strategisk at reducere kritikken, når det allerede dagen efter står klart, at denne ikke er blevet reduceret, men blot tager til i takt med, at en modargumentation optrappes.

Ligesom også Lene Espersens forsøg på at imødekomme kritikken via strategien korrigerende uden reelt set at anerkende, at hun har prioriteret forkert, ej heller hjælper til at forhindre en fortsat udvikling af personsagen og tillidsbruddet. I og med at hun giver udtryk for, at hun har lært noget af kritikken men fortsat forsøger, at retfærdiggøre sin prioritering og blot fokuserer på, hvordan hun kan undgå kritik fremover, mister hendes løfte om korrigerende sin effekt. Dette til trods for, at hun via strategien afstivning forsøger at gøre det mere attraktivt at lægge kritikken bag sig. På denne måde får Lene Espersens forsøg på at imødekomme kritikken, uden rigtigt at anerkende denne og tage ansvar herfor, en mere udviklende end afsluttende effekt på personsagen. Idet hun fastholder denne strategi i næsten to måneder, hvor en forværring af tillidsbruddet fortsat kan ske.

Til trods for, at Lene Espersen ikke formår at forhindre denne udvikling, formår hun dog afslutningsvist at ændre denne, fra en udvikling til en afvikling. I og med at Lene Espersen direkte påtaler tillidsbruddet og angrende medgiver, at kritikken er berettiget, giver hun et indtryk af, at hun har taget ved lære heraf, og er i stand til at korrigere sine handlinger fremover. Ved på denne måde at anerkende den mening, der via nodalpunkterne er blevet tillagt hendes prioritering, er man i princippet nået til enighed om, hvilken fortolkning der er den dominerende. Hvormed Lene Espersens identitet som udenrigsminister atter indtræder i en hegemonisk orden. Dog med en mening, som er langt mere alvorlig, end da den indledende kritik blev artikulert.

Kapitel 5: Analyse af personsagens afslutning

I dette tredje og sidste kapitel af min analyse vil jeg undersøge nærmere, hvordan Lene Espersens personsag er blevet afsluttet, og hvordan hendes håndtering har bidraget hertil, med henblik på at besvare min problemformulering. Mere konkret indebærer dette, at jeg ved hjælp af diskursteorien vil belyse, hvilke årsager der er til, at en afvikling af personsagen igangsættes. Hernæst vil jeg via diskursteorien iagttage og forklare, hvordan en argumentation opbygges i forsøg på at fastholde en udvikling af personsagen. Hvortil jeg ved hjælp af teorien om imagegenoprettelsesstrategier vil undersøge, hvordan Lene Espersen forsøger at håndtere denne argumentation og bidrage til personsagens afslutning. For afslutningsvist på baggrund af mine iagttagelser at udlede, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca afslutningsvist kunne få så store konsekvenser, og hvordan Lene Espersens håndtering har bidraget til personsagens afslutning.

En afvikling af Lene Espersens personsag igangsættes

Som det fremgår af forrige analysekapitel, formår Lene Espersen afslutningsvist at håndtere personsagens udvikling, ved at kombinere strategierne bøn om tilgivelse og korrigerende. I og med Lene Espersen angrende vælger at anerkende kritikken af sin prioritering, og tage ansvar for den problematik denne har forvoldt, medgiver hun at kritikken er berettiget. At hun også giver udtryk for, at hun fremover vil korrigere sine handlinger i overensstemmelse hermed, gør blot en videreudvikling af personsagen unødvendig, da formålet med personsagens udvikling i princippet er tilvejebragt. På denne måde har Lene Espersen anerkendt den mening, man har tillagt nodalpunkterne og herigennem hendes prioritering, og således gjort det muligt at fiksere de diskursive strukturer, som udgør hendes position som udenrigsminister med det artikuleret mening.

Til trods for, at hun således har opgivet den hegemoniske kamp, og gjort det muligt at fastholde den mening, hendes position som udenrigsminister er blevet tillagt via den misbilligende diskurs, afsluttes personsagen ikke. I stedet indledes en afvikling af personsagen, da man i flere forskellige sammenhænge fortsat forsøger at legitimere en videreudvikling heraf. Dette kommer til udtryk på to overordnede måder i løbet af personsagen. Nemlig, ved at man fortsat udtrykker mistillid til, at Lene Espersen har korrigeret sin prioritering i forhold til vigtige møder. Og ved at man nu også artikulerer mening til Lene Espersens position som partiformand for de konservative, og herigennem forøger risikoen for en dislokation af denne position. Lene Espersens strategiske løfte om, at hun vil

rette op på de problemer, hun har forvoldt og korrigere sine handlinger, giver således anledning til at betvivle, om hun nu også har gjort dette. Alt imens Lene Espersens strategiske angren af kritikken giver anledning til, at artikulere mening til hendes position som partiformand, hvilke er med til at fastholde personsagen via denne position.

Mistillid i forbindelse med udenrigsministerposten artikuleres og håndteres

Selv om Lene Espersen således har angret sin prioritering og tilkendegivet, at hun vil rette op på de problemer hun har forvoldt, og forbedre sig i forhold til tidligere, bliver der ved flere lejligheder sået tvivl herom.

Krisemøde med Israels Ambassadør:

Dette kommer eksempelvis til udtryk blot tre dage efter Lene Espersens undskyldning, når Ekstra Bladet under overskriften *"Så er den gal igen"* kan rapportere, at Lene Espersen atter har prioriteret forkert. Denne iagttagelse er baseret på, at repræsentanter fra oppositionen anser Lene Espersens manglende deltagelse i et krisemøde med Israels ambassadør, som *"en gigantisk fejlprioritering af en dybt alvorlig sag"*. Noget de begrundet med, at det sår tvivl om betydningen af den kritik, man ønsker at udtrykke overfor Israel, når Lene Espersen ikke selv deltager (01.06.2010 Ekstra Bladet). Ekstra Bladet og repræsentanter fra oppositionen artikulere via denne udtalelse og formidling heraf fortsat en kritiserende mening til Lene Espersens prioritering, og er herigennem med til at så tvivl om, hvorvidt hun har forbedret sig som udenrigsminister. Dette kommer til udtryk i og med at man forsøger at tillægge Lene Espersen en position, hvor hun som udenrigsminister ikke har ændret sine veje, og stadig forsømmer sit arbejde.

Lene Espersens håndtering heraf:

Lene Espersen håndterer dog dette, ved strategisk at flytte skylden for hendes fravær over på Udenrigsministeriet. Hvilke fremgår når hun udtaler: *"Det er fuldstændig fast praksis, at ambassadører modtages af embedsmænd i de her sager. Jeg følger ministeriets indstilling til mig"* (Ibid.). Udover strategisk at flytte ansvaret på denne måde, slutter Lene Espersen også af med at yde kompensation for mødet, idet hun vil drøfte mødets emne med både den tyske udenrigsminister, EU's formand og senere den israelske udenrigsminister (Ibid.). At hun således kompenserer med

ikke mindre end tre møder, må siges at være et godt strategisk udgangspunkt, hvilke den tidligere udenrigsminister Niels Helveg Petersen også tilkendegiver (Ibid.).

International donorkonference i Afghanistan:

At man således fortsat udtrykker mistillid til Lene Espersens varetagelse af positionen som udenrigsminister fremgår også, når Lene Espersen som den eneste delegation ud af mere end 60 nationer ikke når frem til en international donorkonference i Afghanistan. I denne forbindelse fastslår Ekstra Bladet, under overskriften "*Lene tilbage til poolen*", at "*Den konservative partileder og vores udenrigsminister har endnu en gang bragt Danmark i en pinlig situation*" (21.07.2010 Ekstra Bladet). Til trods for at Lene Espersen blev forhindret, fordi Taliban beskød Kabuls lufthavn, fokuserer Ekstra Bladet på, at Lene Espersen ikke valgte at flyve med militærfly til Afghanistan. Noget de tillægger den midlertidige afbrydelse af hendes familieferie i Italien, som dette møde har forvoldt: "*Med et militærfly skulle Lene Espersen altså have været væk i længere tid fra den ferierende familie i Italien. Så planen var 'hurtigt ind og hurtigt ud' og så tilbage til poolen*" (Ibid.). Ekstra Bladet forsøger således at legitimere en fortsat kritik af Lene Espersens prioritering via dette misset møde. Hvilke kommer til udtryk, ved at fremhæve Lene Espersens muligheder for at prioritere anderledes. Herigennem forsøger de artikulere mening til hendes prioritering, ved at tillægge Lene Espersen en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister fortsat lader sit behov komme i vejen for sit arbejde, og vis handlinger reflekterer negativt på Danmark. En udenrigsminister som altså ikke har forbedret sig i forhold til tidligere, og som ikke retter op på de problemer, hun også tidligere har forvoldt. I og med at man ligeledes også vælger at fremhæve Lene Espersens position som partiformand i denne forbindelse, formår man også at lade betydningen af denne situation smitte af herpå, og tillægge denne position en negativ mening. Hvilke blot giver yderligere incitament til, at artikulere en negativ mening til denne position og fordre mistillid til Lene Espersen som partiformand.

Lene Espersens håndtering heraf:

Dog forsøger Lene Espersen, med hjælp fra Udenrigsministeriet, at håndtere denne udlægning af omstændighederne, ved at fralægge sig ansvar for situationen og ændre konteksten, hvorigennem denne iagttages. Dette kommer indledningsvist til udtryk, når repræsentant for Udenrigsministeriet ambassadør Klavs A. Holm forklarer hendes fravær med, at Kabuls lufthavn blev udsat for et raketangreb, lige som Lene Espersens fly skulle til at lande (21.07.2010 Jyllands-Posten). Herved

fralægger han sig ansvar på både Lene Espersen og Udenrigsministeriets vegne via strategien uheld, i og med at de var ofre for ærgerlige omstændigheder. Han følger op herpå, ved at anvende strategien transcendens til at minimere kritikken af, at man ikke valgte et militærfly som transportmiddel. Dette kommer til udtryk, når han pointerer, at man blot fulgte en kutyme, som andre landes udenrigsministre også følger (Ibid.). Lene Espersen pointerer dog i denne forbindelse også, at Usbekistan var *"urimelig"* længe om at levere en overflyvningstilladelse, da man atter havde fået tilladelse til at lande i Kabul lufthavn. Hvilke bevirkede, at de ikke nåede frem til mødet (21.07.2010 Ekstra Bladet). På denne måde forsøger Lene Espersen ligeledes at underminere betydningen af flyet ved at pointere, at man også med det valgte fly var nået frem til mødet, hvis ikke Usbekistan havde forhindret dette. Lene Espersen forsøger således at unddrage sig ansvar via strategien omstødelse, ved at fremhæve sine og Udenrigsministeriets manglende kontrol over relevante forhold, som førte til fraværet.

Internationalt møde med EU-landenes udenrigsministre:

Iagttagelsen af, at Lene Espersens ikke har korrigeret sine handlinger og stadig nedprioriterer vigtige møder, bliver forstærket tre dage efter, når Ritzaus Bureau fremhæver, at Lene Espersen pga. familieferien i Italien heller ikke deltager i et møde med EU-landenes udenrigsministre (25.07.2010 Ritzaus Bureau). I denne forbindelse skulle Lene Espersen *"have kæmpet for regeringens ønske om en skærpelse af EU's mål for CO2-reduktion"*, men har altså i modsætning til hendes svenske modstykke ikke afbrudt sin ferie, for at deltage i dette møde (Ibid.). At Lene Espersens prioritering af en endnu familieferie frem for at deltage i dette møde er kritisabelt, er Ekstra Bladet dagen efter med til yderligere at legitimere. Dette fremgår, når de gør opmærksom på, at 22 ud af 27 udenrigsministre deltog, og ud af disse fem fraværende, var Lene Espersen den eneste som ikke deltog pga. ferie (28.07.2010: Ekstra Bladet). Ligesom også Berlingske Tidende bidrager hertil, når de citerer den svenske udenrigsminister Carl Bildt for at udtale om mødet: *"Det betyder mere, end man tror, at opbygge personlige relationer med sine kolleger og øvrige ledende aktører. Når det kommer til svære afgørelser, kan det være aldeles afgørende"* (27.07.2010 Berlingske Tidende). På denne måde artikulerer man Lene Espersens afbud som værende et problem og bekræftelse på, at hun ikke har korrigeret sine handlinger i overensstemmelse med den tidligere kritik. Hvilke kommer til udtryk, i og med at man positionere hende som en udenrigsminister, der fortsat lader sit behov for familie, ferie og de hensyn dette betinger kommer i vejen for sit arbejde, og forhindrer hende i at udnytte en mulighed for at varetage Danmarks og egne interesser.

Lene Espersens håndtering heraf:

Til trods for at Lene Espersen stadig er på ferie, da denne kritik bliver artikulert, forsøger hun med hjælp fra Udenrigsministeriet at holde dennes omfang nede, ved allerede dagen efter at sætte denne i en anderledes kontekst, som kan forklare hendes fravær. Dette fremgår, når pressechef for udenrigsministeriet Lars Lohse udtaler på hendes vegne, *"at der kan blive en pressesag ud af det, når der ikke har deltaget en dansk udenrigsminister i juli-rådsmødet de seneste ti år."* (26.07.2010 Ekstra Bladet). Ved på denne måde at indsætte mødet i en tidsmæssig kontekst, argumenterer Lene Espersen for, at hun blot følger den gængse standard for danske udenrigsministre, når det kommer til dette tilbagevendende møde. Ved endvidere at anvende betegnelsen *"pressesag"*, betoner Lene Espersen også mediernes rolle ved at tilkendegive, at medierne i dette tilfælde har skabt en sag ud af ingenting. Noget som Lene Espersens partifæller Naser Khader, Vivi Kier og Lars Barfoed også giver udtryk for, når de i overensstemmelse med strategien angreb på den anklagende tager Lene Espersen i forsvar (28.07.2010 Ekstra Bladet & 29.07.2010 B.T.).

Som konsekvens af denne fortsatte mistillid, vælger Lene Espersen, samme dag hun er tilbage fra sin ferie, at afgive interviews til samtlige landsdækkende aviser. Via disse interviews betoner hun på ny, hvordan hun rent faktisk har korrigeret sine handlinger og ændret sin prioritering, i forhold til sit udenrigsministerielle arbejde. Dette fremgår eksempelvis, når hun svarer på spørgsmålet om, hvorvidt hun skal på ferie fremover: *"Det går jeg ud fra, men nu må jeg lige se, hvordan mødekalenderen ser ud. Jeg er indstillet på at indrette mit liv, så jeg kan passe min udenrigsministerpost."* (02.08.2010 Ekstra Bladet). Via denne og lignende udtalelser understreger Lene Espersen, hvordan hendes arbejde som udenrigsminister kommer først, og er det centrale element i hendes liv. Således at der ikke er nogen tvivl om, at hun har korrigeret hendes prioritering i forhold til tidligere. Hun følger op herpå ved at understrege, at selv om hun har korrigeret sin prioritering af møder i forhold til tidligere, så må man også have realistiske forventninger til, hvad der er hende muligt at nå. På denne måde giver hun udtryk for, at til trods for at hun prioriterer at deltage i de vigtige møder, vil der være møder hun er nødt til at fravælge, for at kunne få arbejdet til at hænge sammen. Som bekræftelse på, at hun således prioriterer at deltage i de vigtigste møder, til trods for at hun fravælger møder, som kan virke vigtige, iværksætter hun et smart modtræk:

"Vi har fået lavet en liste over samtlige møder, jeg har været inviteret til. Den lægger vi ud på vores hjemmeside, for det er vigtigt, at der ikke er nogen mystik i, hvorfor vi har sagt ja til nogle møder og meldt afbud til andre" (02.08.2010 Berlingske Tidende).

Ved på denne måde at gøre hendes mødeaktivitet tilgængeligt for alle at se, og dermed give alle muligheden for at modbevise hende, formår Lene Espersen at fremstå meget sikker i sin sag, og give indtryk af at hun rent faktisk har forbedret sig siden personsagens udvikling.

Mistillid i forbindelse med partiformandsposten artikuleres og håndteres

Til trods for, at personsagen som udgangspunkt handler om Lene Espersens position som udenrigsminister, giver hendes strategiske undskyldning anledning til at artikulere mening til hendes position som partiformand. Dette fremgår indledningsvist, når Kristeligt Dagblad, som reaktion på Lene Espersens *"overraskende undskyldning"*, forudser en ny intern krig hos det konservative folkeparti (29.05.2010 Kristeligt Dagblad). Lene Espersens strategiske undskyldning bliver i denne forbindelse iagttaget som *"et tydeligt paniktegn"*, da personsagen har kostet dyrt i meningsmålingerne, og hun således ikke har levet op til de forventninger, der var hende stillet som partiformand. Ved at artikulere Lene Espersens strategiske undskyldning, som tegn på at hun frygter for sit formandskab, tillægger Kristeligt Dagblad hende en position, hvor hun som partiformand lider under de konsekvenser personsagen har haft. Og som derfor har svært at rumme konsekvenserne af personsagen, og er i fare for at blive dislokeret.

Konservative lokalformænd melder ud:

At personsagen således bliver iagttaget som en begivenhed, Lene Espersens position som partiformand har svært ved at rumme, bliver dagen efter forstærket og gjort mere legitimt. Dette kommer til udtryk, når flere konservative lokalformænd, for første gang siden Lene Espersens blev konservativ leder, åbent udtaler, at hun ikke er egnet til at stå i spidsen for partiet. Som den nordfynske lokalformand Jørgen Møller udtrykker det:

"Lene har ikke gjort det godt og ikke levet op til det, hun burde som partiformand. Hvis man er partiformand, så bør man gå forrest i arbejdet, og det har hun ikke gjort. Hun vil hellere holde

ferie, end at passe sit job som udenrigsminister. Det duer ikke. Vælgerne vil have en konservativ partileder, som passer sit arbejde" (30.05.2010 Berlingske Tidende).

Via denne og lignende udtalelser fremgår det tydeligt, at Lene Espersens position som partiformand ikke fordrer opbakning hos lokalformændene, pga. den mening hun som udenrigsminister er blevet tillagt i løbet af personsagen. I og med at Lene Espersen bestrider flere subjektpositioner, som er tæt forbundne via erhverv, kan der let ske en afsmitning af mening positionerne imellem. Hvilke er hvad der sker her, når Jørgen Møller overfører Lene Espersens manglende vilje til at passe sit job som udenrigsminister, til hendes position som partiformand. Herigennem formår de konservative lokalformænd at artikulere en tillidsbrydende mening til Lene Espersen som partiformand. Hvilke fremgår i og med at de tillægger hende en position, hvor hun grundet bristet forventninger og manglende evne til at forvalte positionen, ikke fordrer opbakning og tillid fra lokalformændene. Dette er med til at udbygge antagelsen om, at Lene Espersens position som partiformand er blevet svækket som konsekvens af denne personsag, og dermed er i fare for at blive dislokeret.

Lene Espersens håndtering heraf:

Lene Espersen formår dog at nedtone betydningen af lokalformændenes offentlige kritik, af hendes position som partiformand. Dette kommer til udtryk, når Lene Espersen hæfter sig ved, at:

"Det har været et mindretal, der har været ude at udtale kritik af mig. Den kritik har jeg taget til mig, og det sagde jeg også, da vi havde formandsmøde i april, hvor jeg holdt en lang tale til tillidsfolkene. Da sagde jeg, at jeg var meget ked af den skade og de problemer, som jeg havde påført tillidsfolkene" (30.05.2010 Berlingske Tidende).

Lene Espersen kombinerer således strategierne bøn om tilgivelse og minimalisering, til retrospektivt at vedkende sig ansvar, og udtrykke beklagelse for de negative konsekvenser, hendes handlinger har haft. Hvormed hun nedtoner kritikens betydning i denne sammenhæng. Hendes strategi beror således på, at der, til trods for at man tidligere er blevet enige om at komme videre, kan forekomme efterveer fra tidligere kritik. Men at disse ikke ændrer på, at væsentlige dele af hendes bagland allerede tidligere har accepteret hendes undskyldning, og udtrykt fortsat tillid til hendes formandskab. Noget som denne kritik ikke ændrer på. Hvilke også understøttes, når tidligere

ministre Torben Rechendorff, Henning Grove og Knud Erik Kirkegaard, til trods for deres kritik, fortsat udtrykker opbakning til hende som partiformand (Ibid.).

Per Stig Møller:

Endvidere forsøger man også at artikulere mening til Lene Espersens position som partiformand, ved at fokusere på Per Stig Møller og Lene Espersens forhold. Dette kommer eksempelvis til udtryk, når B.T. kan afsløre, at det formentlig var Per Stig Møller selv som fortalte Berlingske Tidende, at han kaldte det "*en kæmpefejl*", hvis Lene Espersen udeblev fra mødet (se s. 43). Ligesom de også kan afsløre, at han i månedsvis skulle have kritiseret Lene Espersen pga. bitterhed over, at blive fyret som udenrigsminister (04.06.2010 B.T.). Til trods for, at denne afsløring er baseret på en unavngiven kilde, er dette med til at artikulere mistillid til Lene Espersen som partiformand. Idet hun på denne måde tillægges en position hvor hun pga. gammelt nag ikke blot kæmper med manglende opbakning, men decideret modarbejdelse fra en af de helt store og agtede profiler i det Konservative Folkeparti.

Lene Espersens håndtering heraf:

Lene Espersen og Per Stig Møller forsøger dog ved fælles hjælp, at mane denne forestilling om splid i jorden. Dette kommer eksempelvis til udtryk, når Per Stig Møller på lige fod med Lene Espersen pure afviser "*B.T. og Ekstra Bladets uhyrlige påstande om, at der skulle være had mellem Lene Espersen og mig*". Hvortil han samtidig understreger, at de har "*et fortrinligt samarbejde*" (05.06.2010 B.T.). Lene Espersen udtaler i denne forbindelse også, at hun bestemt ikke tror, at "*der er noget nyt personopgør på vej i Det Konservative Folkeparti*". Ligesom Per Stig Møller også slår fast, at Lene Espersen har hans fulde opbakning, og hans respekt i forhold til hendes omrokering af ministerposterne (Ibid.). På denne måde anvender de strategien benægtelse til, at afvise påstandene om gammelt nag og splid de to partifæller imellem. Hvormed de formår at så tvivl om troværdigheden ved påstandene om modarbejdelse fra Per Stig Møllers side. I og med at de begge udtrykker denne afvisning, er de i stand til at legitimere deres fortolkning af omstændighederne kontra den unavngivne kildes. Hvormed de formår at skabe et indtryk af, at Lene Espersen også har opbakning til hendes position som partiformand fra den populære Per Stig Møller (08.06.2010 B.T.).

Internationalt møde med EU-landenes udenrigsministre:

Ligeledes bliver det også artikulert mening til Lene Espersens position som partiformand, i forbindelse med hendes afbud til tidligere nævnte møde med EU-landenes udenrigsministre. I denne forbindelse kan Ekstra Bladet nemlig citerer, eksempelvis Lokalformand for Vejle Jan Holdt Matthiesen for at konstatere:

".. at de konservative værdier nu igen overskygges af personfnidder. Og det er pisseærgeligt, at partiets fremtid, politik og visioner ryger i baggrunden på grund af en feriesag. Jeg oplever, at medlemmer og vælgere kun taler om ferieting og afbud - ikke vores politik" (28.07.2010: Ekstra Bladet).

På baggrund af denne og lignende udtalelser fra andre konservative lokalformænd er det tydeligt, at Lene Espersens handlinger som udenrigsminister har en negativ indvirkning på partiet, og dermed hvordan hun bliver iagttaget som partiformand. Lene Espersens positioner, som henholdsvis udenrigsminister og partiformand, bliver i denne forbindelse artikulert som antagonistiske relationer. I og med at Lene Espersens position som udenrigsminister er en hindring for partiet udviklingsmuligheder, og dermed hendes muligheder for at realisere sig selv som partiformand. At hendes position som formand, således ikke formår at udfolde sin indvirkning forbi den indflydelse hendes position som udenrigsminister fordrer, reflekterer negativt på hendes position som formand og indikerer dermed, at hendes formandskab kan være i farezonen. Lene Espersens to subjektpositioner giver på denne måde anledning til en identitetskrise, som afføder en negativ udvikling i partiet, og frustration herover hos lokalformændene. På denne måde bliver Lene Espersen positioneret som en formand, der ikke kan varetage sin position, grundet den indflydelse hendes handlinger som udenrigsminister medfører, og som har negativ indvirkning på partiet og dets medlemmer. Hvilke blot er med til at forstærke den mistillid, som lokalformændene har artikulert til Lene Espersens position som partiformand for de konservative.

Lene Espersens håndtering heraf:

Til trods for at Lene Espersen som partiformand bliver tillagt negativ mening fra konservative lokalformænd, formår hendes kollegaer fra den konservative folketingsgruppe at underminere betydningen heraf. Dette kommer således til udtryk, når Naser Khader, Vivi Kier og Lars Barfoed

tager Lene Espersen i forsvar, og strategisk beskylder medierne m.fl. for, at drive en personhætz (28.07.2010: Ekstra Bladet). Til trods for at udtalelserne falder i en udenrigsministeriel sammenhæng, formår de herigennem at bevidne deres opbakning og dermed tillid til Lene Espersen som både udenrigsminister og partiformand. Noget som Henriette Kjær på vegne af hele folketingsgruppen også tilkendegiver få dage efter (31.07.2010: Jyllands-Posten). Ligesom daværende Økonomi- og Erhvervsminister Brian Mikkelsen også i meget klare termer tilkendegiver hans opbakning til Lene Espersen:

"Jeg bakker Lene op. Det gør jeg hver eneste dag og er vel partiets mest loyale mand. Det ville være absurd, hvis jeg gik ud og sagde det hver anden dag, ligesom jeg ikke går ud hver anden dag og siger, at jeg ikke slår min egen kone" (03.08.2010: Jyllands-Posten).

På denne måde formår den konservative folketingsgruppe at tilbagelægge antagelsen om, at Lene Espersens position som partiformand ikke fordrer opbakning, og er i farezonen for at blive afsat grundet mistillid. Lene Espersens position som partiformand bliver herigennem i stand til at rumme den mistillid, man via personsagen har artikulert til denne, og undgår således en dislokation.

Det endelige punktum

Herudover får Lene Espersen også hjælp til at tilbagevise kritikken og råde bod på mistilliden, når det endelige punktum i Lene Espersens personsag bliver sag den 09.08.2010. I denne forbindelse kan Ugebrevet Mandag Morgen nemlig rapportere, at Per Stig Møller ligeledes pjækkede fra vigtige EU-møder, og bl.a. ikke deltog i hvert tredje møde mellem EU's udenrigsministre. Men hvor Lene Espersens afbud til mødet i Canada resulterede i 2.715 artikler, nyhedstelegrammer og tv-indslag, har Per Stig Møllers fravær ikke givet anledning til en eneste kritisk artikel (09.08.2010: Politiken). Noget som ikke blot udstiller den *"skærende kontrast"* mellem den måde, Lene Espersen er blevet behandlet på i løbet af sin personsag, og den måde Per Stig Møller er blevet behandlet på. Men som også bekræfter, at Lene Espersen rent faktisk har en bedre mødedisciplin (Ibid.). Ugebrevet Mandag Morgen er herigennem med til at så tvivl om legitimiteten ved den tillidsbrydende mening, der er blevet artikulert i løbet af personsagen. For hvis dette ene møde kunne fremkalde så kraftig en reaktion, alt imens Per Stig Møllers fravær ingen reaktion fik, hvor berettiget kan hele dette kritiske forløb så være? Ved på denne måde at stille hele den misbilligende diskurs i et negativt lys, formår Ugebrevet Mandag Morgen at bidrage til, at personsagen afsluttes helt.

Delkonklusion

Tillidsbruddet skaber fortsat mistillid:

På baggrund af ovenstående analyse kan jeg konkludere, at selv om Lene Espersen direkte påtaler tillidsbruddet i forbindelse med hendes undskyldning, og bl.a. artikulere dette som begrundelse for, at hun vil korrigere sine handlinger fremover, afsluttes personsagen ikke. På denne måde kan jeg også udlede, at effekterne af et tillidsbrud ikke blot forsvinder fra det ene øjeblik til det andet. Men i stedet afvikles løbende, i takt med at der stadig udtrykkes mistillid til, at Lene Espersen har korrigeret sine handlinger. Dette kommer således til udtryk i forbindelse med de tre møder, når man fortsat artikulerer Lene Espersens prioritering som værende kritisabel og tillidsbrydende. Herigennem forsøger man at tillægge Lene Espersen en position, hvor hun som udenrigsminister stadig ikke har ændret sine veje. Fortsat lader sit behov for familie, ferie og de hensyn dette betinger komme i vejen for sit arbejde, og stadig ikke varetager Danmarks og egne interesser.

Tillidsbruddets har også skabt mistillid i forhold til Lene Espersens position som partiformand for de konservative:

På samme måde kan jeg også konkludere, at Lene Espersens undskyldning giver anledning til, at artikulere mening til hendes position som partiformand. Og herigennem at dreje personsagen hen på de konsekvenser, som tillidsbruddet har haft i forhold til denne position. Da alle Lene Espersens identiteter inde for det politiske område er særligt nært diskursivt forbundne, er de også mere åbne overfor en afsmitning af den mening, der tillægges Lene Espersens position som udenrigsminister. Særligt når denne mening beror på, at Lene Espersen, via sit identitet som familiemenneske, hæmmer realiseringsmulighederne for dette identitet. En handling vis mening let kan overføres identiteterne imellem, idet tillid er fundamental i forhold til alle politiske identiteter. Hvis der først opstår mistillid i forhold til et af identiteterne inde for det politiske erhverv, kan denne mistillid via subjektet også let spredes til andre identiteter inde for det samme erhverv. Dog vil konsekvenserne af denne mistillid varierer, da nogen positioner vil være diskursivt forankret og derfor bedre vil kunne rumme mistillid. Mens andre positioner, så som Lene Espersens position som udenrigsminister, vil være nye og endnu ikke været opbygget diskursivt, hvormed de ikke vil kunne rumme et brud på tilliden. På denne måde kan mistilliden også sprede sig til Lene Espersens position som partiformand. Særligt når konsekvenserne af mistilliden medfører løbende negative meningsmålinger for det konservative folkeparti. Hvilke bl.a. skyldes den stigende personfiksering i

forbindelse med de politiske partiers popularitet (09.05.2010 Politiken) og det mindre fokus på partiernes politik (28.07.2010 Ekstra Bladet). På denne måde anvender man altså de tætte diskursive bånd de politiske identiteter imellem, til at overføre mistillid fra den ene position til den anden. Hvilke også forklarer, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca kunne få konsekvenser for det Konservative Folkepartis meningsmålinger.

Lene Espersen formår at rumme mistilliden i forbindelse med sine positioner som udenrigsminister og partiformand for de konservative:

I forlængelse heraf kan jeg også udlede, at Lene Espersen løbende formår at rumme den tillidsbrydende mening, disse to positioner tillægges, og sikre personsagens afslutning.

På denne måde spiller Lene Espersens strategiske håndtering af krisemødet med Israels ambassadør en væsentlig betydning herfor. Ved at kombinere strategierne flytning af skyld og kompensation, er Lene Espersen i stand til at give et indtryk af, at hun fuldt ud har styr på situationen, og har korrigeret sin prioritering i overensstemmelse med, hvilke møder der var vigtige at deltage i. Hvormed hun formår at tilbagevise oppositionens mistillid i forbindelse med hendes manglende tilstedeværelse ved dette møde.

Ligeledes har Lene Espersens strategiske håndtering af den misset donorkonference i Afghanistan, også en vigtig betydning for personsagens afslutning. Med hjælp fra Udenrigsministeriet, og ved at kombinerer strategierne uheld, omstødelse og transcendens, formår hun at positionere sig selv som offer for uheldige og ukontrollable omstændigheder. Hvorved hun er i stand til at underminere betydningen af sin prioritering i forbindelse med denne situation, og den mistillid Ekstra Bladet artikulerer til hendes position som udenrigsminister.

En helt særlig rolle spiller dog Lene Espersens strategiske håndtering af sit afbud til mødet med EU-landenes udenrigsministre. Ved at betone de tidligere udenrigsministres prioritering i forhold til dette møde, forsøger Lene Espersen via strategien transcendens, at retfærdiggøre sit afbud. Lene Espersen formår hermed at så tvivl om, hvorfor dette årlige tilbagevendende møde nu vækker kritik. En tvivl som blot bliver forstærket, i og med at flere af hendes partifæller beskylder medierne, for at have alternative årsager til at kritisere Lene Espersen i denne forbindelse. At Lene Espersen endvidere følger op herpå ved at betone og uddybe, hvordan hun har korrigeret sine handlinger. Og

samtidig give dem mulighed for at modbevise hende heri, er med til yderligere at så tvivl om denne kritiks berettigelse. På denne måde er Lene Espersen i stand til at fremstå meget sikker i sin overbevisning om, at hun rent faktisk har korrigeret sine handlinger og prioriterer korrekt. En selvsikkerhed, som er befordrende for tilliden til hende i positionen som udenrigsminister, og som er med til at mane tvivlen til hende varetagelse af positionen i jorden. Noget som ikke mindst bliver hjulpet frem af, at Ugebrevet Mandag Morgen blot en uge efter bringer fokus på den måde Lene Espersen er blevet behandlet på i løbet af personsagen. En behandling som står i skærende kontrast til den måde Per Stig Møller er blevet behandlet i forbindelse med sine afbud. Hvilke er med til at indikere, at der har været tale om en personhætz.

Herudover har Lene Espersens strategiske håndtering af den udtrykte mistillid fra de konservative lokalformænd, også en vigtig betydning for at hun kan rumme mistilliden. Ved at kombinere strategierne bøn om tilgivelse og minimalisering, formår Lene Espersen at skabe fokus på, at hun har taget hånd om eventuelle problemer, hendes personsag har afstedkommet internt i partiet. Hvormed hun tilbageviser betydningen af denne mistillid, i forhold til hendes nuværende situation.

Ligesom håndteringen, af den påstået splid mellem hende og Per Stig Møller, også har en vigtig indvirkning herpå. I og med at de begge via strategien benægtelse tilbageviser alle påstande om splid og modarbejdelse, er de i stand til at artikulere en positiv mening til deres forhold og afvise, at Lene Espersen som partiformand skulle have manglende opbakning fra Per Stig Møller.

En særlig betydning får også den opbakning, Lene Espersens kollegaer fra den konservative folketingsgruppe offentligt tilkendegiver, i forbindelse med og forlængelse af Lene Espersens afbud til mødet med EU-landenes udenrigsministre. I og med at de via udtalelser og interviews løbende artikulere deres opbakning til Lene Espersen, formår de at understrege den tillid de har til Lene Espersen som partiformand. Tilkendegivelser, som grundet deres højtstående positioner i partiet, kan fordre stor betydning, og som er med til at underminere betydningen af mistilliden, som er blevet artikulert i forbindelse med hendes position som partiformand. Hvormed hun formår at rumme den mistillid som tillidsbruddet har medført i forhold til hendes position som partiformand for de konservative.

Kapitel 6: Konklusion

Jeg vil i det følgende nu sammenfatte, hvad jeg løbende igennem de tre forrige analysekapitler har kunnet konkludere om, hvordan Lene Espersens familieferie til Mallorca kunne få så store konsekvenser, og hvilken betydning hendes håndtering af personsagen har haft herfor.

Således har jeg på baggrund af min analyse af personsagens opståen kunne konkludere, at den grundlæggende årsag til at Lene Espersens familieferie kunne få så store konsekvenser er, at hun med sin prioritering af denne ferie har skabt et tillidsbrud. Et tillidsbrud som er muligt og kan bevirke store konsekvenser, pga. den særlige betydning tillid har i forhold til det politiske erhverv. En tillid som Lene Espersen endnu ikke har fået opbygget i forhold til sin position som udenrigsminister, idet at denne er helt ny, og endnu ikke er blevet diskursivt forankret med mening, som kan vække tillid. Ved hjælp af de diskursteoretiske begreber artikulation, subjektposition og antagonisme har jeg kunnet iagttage, hvordan Lene Espersen har begået en tillidsbrydende handling, ved at prioritere sin familieferie, over muligheden for at realisere sin position som udenrigsminister. Dels fordi hendes subjektposition som udenrigsminister er ny, og dermed har brug for at blive realiseret, og få tillagt mening og tillid. Dels fordi det pågældende møde i Canada repræsenterede nogle helt specielle forhold, at realisere denne position under. Lene Espersen har på denne måde markeret en social grænse for hendes position som udenrigsminister. En grænse som går ved hendes familieferie, og som har skabt mistillid til hendes varetagelse af denne position, og det ansvar denne indbefatter. En mistillid som bliver forstærket i takt med, at man artikulerer hendes ferie og prioritering ind i andre sammenhænge, som er med til at legitimere kritikken, og skærpe alvorligheden ved hendes prioritering af sin ferie til Mallorca.

Herudover har jeg på baggrund af min analyse af personsagens opståen også kunnet konkludere, at Lene Espersens forsøg på at reducere den indledende kritik, har haft en afgørende betydning for, at hendes familieferie kunne få så store konsekvenser. Ved hjælp af den overordnede strategi, reduktion af angrebets omfang, og de her underliggende strategier, transcendens, minimalisering, kompensation og angreb på anklagende, har jeg kunnet iagttage, hvordan Lene Espersens håndtering har medvirket til, at personsagen opstod. I hendes forsøg på at retfærdiggøre sin prioritering via sit identitet som familiemenneske, fastholder Lene Espersen den sociale grænse, hun har sat for sin position som udenrigsminister. Hvormed hun har udfordret den måde hendes prioritering iagttages på, og hvad denne fortæller om hende som udenrigsminister. Dette forsøg på

at retfærdiggøre sin prioritering af familieferien til Mallorca, bliver dog hæmmet af hendes strategiske forsøg på at nedtone mødets betydning, kompensere herfor og vende kritikken. I stedet for at yde en forklaring, som kan rumme kritikken, formår Lene Espersen at underminere denne, og herigennem betydningen af det brud på tilliden hun har forvoldt. Ved hjælp af det diskursteoretiske begreb dislokation, har jeg herudfra kunnet iagttage, hvordan Lene Espersens position som udenrigsminister bliver dislokeret, idet hun ikke formår at rumme den tillidsbrydende mening, hun tillægges via kritikken.

Ud fra min analyse af personsagens udvikling har jeg kunnet konkludere, at Lene Espersens familieferie også kunne få så store konsekvenser fordi, at tillidsbruddet bliver forværret. Således har jeg via diskursbegrebet kunnet iagttage, hvordan Lene Espersen, i sit forsøg på at retfærdiggøre sin prioritering, har skabt en konkurrerende diskurs til den misbilligende diskurs. Hvormed hun har lagt præmisser for en hegemonisk kamp om, hvilken af de to diskursers fortolkning der skal være den dominerende. Ved at fremanalysere den hegemoniske kamps to nodalpunkter har jeg kunnet iagttage, hvordan man forsøger at meningsbestemme betydningen af Lene Espersens prioritering, og herudfra at fikse én mening til Lene Espersen som udenrigsminister. Dette har udfoldet sig ved, at man løbende har udvidet begrundelserne for, at mødet var vigtigt, og Lene Espersens behov for familie, ferie og de hensyn dette betinger problematisk. Ved at artikulere de to nodalpunkter ind i sammenhænge, hvorigennem den ønsket mening kommer til udtryk, udvides personsagen til også at omfatte disse nye elementer. Elementer som medvirker til, at Lene Espersens prioritering løbende fremstår mere og mere alvorlig, og hun som udenrigsminister mere og mere uegnet. Som konsekvens heraf, bliver mistilliden til hende som udenrigsminister forværret. Jeg har på denne måde via de diskursteoretiske begreber ækvivalens og subjektposition kunnet iagttage, hvordan der skabes ækvivalens mellem en række betydningsfulde elementer på tværs af deres differens, i et forsøg på at knytte en mening til de to nodalpunkter. En mening, som er med til at fastlægge en betydning af Lene Espersens prioritering, og herigennem at skabe hegemoni om hendes identitet som udenrigsminister, i overensstemmelse med den misbilligende diskurs fortolkning. En fortolkning som er blevet mere og mere negativ, pga. den måde hun er blevet positioneret på, i takt med at nodalpunkternes meninger er blevet forstærket, via de ækvivalente forhold.

I denne forbindelse har jeg også kunnet konkludere, at Lene Espersens løbende håndtering af personsagens udvikling har haft en væsentlig betydning for, at hendes familieferie til Mallorca kunne få så store konsekvenser. Dette kommer til udtryk i og med, at Lene Espersens i lange perioder har holdt sig til strategier, som ikke har haft den ønskede effekt. Hermed har hun givet personsagen mulighed for at udvikle sig, og skabe en mere alvorlig situation for hende. Ved hjælp af strategierne korrigerende og afstivning har jeg kunnet iagttage, hvordan Lene Espersen har forsøgt at lægge kritikken bag sig, uden dog egentligt at anerkende denne. At hun har forsøgt at skabe hegemoni omkring sin position som udenrigsminister, uden dog at acceptere den misbilligende mening, man via nodalpunkterne har tillagt hendes prioritering og hende som udenrigsminister. Ligesom jeg endvidere også har kunnet iagttage, hvordan Lene Espersen, efter næsten to måneder med ovennævnte strategi, dog ændre personsagens udvikling til en afvikling. Via strategierne bøn om tilgivelse og korrigerende har jeg kunnet iagttage, hvordan Lene Espersen angrende har anerkendt betydningen af sin prioritering, og taget ansvar for det brud på tilliden hun har forårsaget. Samt hvordan hun også har givet udtryk for, at hun vil korrigere sine handlinger fremover, i et forsøg på at rette op på dette tillidsbrud. Lene Espersen vælger på denne måde afslutningsvist at håndtere personsagen, ved at anerkende den mening, man via nodalpunkterne har tillagt hendes prioritering og herigennem hende som udenrigsminister. Hvormed de diskursive strukturer, som udgør hendes identitet som udenrigsminister, atter stabiliseres og skaber en ny hegemonisk orden.

Endvidere har jeg på baggrund af min analyse af personsagens afslutning kunnet konkludere, at Lene Espersens familieferie til Mallorca også kunne få sådanne konsekvenser, idet tillidsbruddet efterfølgende fortsat bevirker mistillid. En mistillid som både kommer til udtryk i forhold til Lene Espersens prioritering af nye møder som udenrigsminister. Men også i forhold til hendes identitet som partiformand for de konservative. Således har jeg kunnet iagttage, hvordan man i forbindelse med tre efterfølgende møder, fortsat artikulerer Lene Espersens prioritering som værende kritisabel og tillidsbrydende. Samt hvordan man har tillagt Lene Espersen en subjektposition, hvor hun som udenrigsminister ikke har korrigeret sine handlinger, og fortsat lader sit behov komme i vejen for sine udenrigsministerielle pligter. Ligeledes har jeg via begreberne subjektposition og antagonisme også kunnet iagttage, hvordan der er sket en afsmitning af mening imellem Lene Espersens to identiteter som udenrigsminister og partiformand. En afsmitning, som er forankret i den betydning tillid har inde for det politiske erhverv, og det tætte diskursive bånd Lene Espersens politiske identiteter har. På denne måde har jeg kunnet iagttage, hvordan man i flere forskellige

sammenhænge artikulere tillidsbrydende mening til Lene Espersen som partiformand. Samt hvordan man har tillagt Lene Espersen en position, vis formandskab er i fare, pga. de konsekvenser og den mistillid der er opstået til hende, i forbindelse med personsagen.

Herudover har jeg på baggrund af min analyse også kunnet konkludere, at Lene Espersen dog formår at rumme mistilliden, i takt med at denne bliver artikulert i forbindelse med de to subjektpositioner. Således har jeg via flere af Benoits imagegenoprettelsesstrategier kunne iagttage, hvordan Lene Espersen har kunnet rumme mistilliden, ved at kombinere flere forskellige strategier i forbindelse med de individuelle møder. Med stor hjælp fra partifæller, har Lene Espersen strategisk formået at:

- Give et indtryk af, at hun fuldt ud har styr på situationen, og har korrigeret sin prioritering i overensstemmelse med, hvilke møder der var vigtige at deltage i.
- Positionere sig selv som offer for uheldige og ukontrollable omstændigheder.
- Så tvivl om, hvorfor et møde vækker kritik, og fremstå meget sikker i sin overbevisning om, at hun rent faktisk har korrigeret sine handlinger og prioriterer korrekt.
- Skabe fokus på, at hun har taget hånd om eventuelle problemer hendes personsag har afstedkommet internt i partiet.
- Tilbagevise alle påstande om splid og modarbejdelse, og skabe fokus på de gode forhold.
- Understrege den tillid hendes konservative kollegaer i folketingsgruppen har til hendes varetagelse af positionen som partiformand.

Lene Espersens håndtering af mistilliden i forbindelse med disse situationer har således haft en altafgørende betydning for, at personsagen blev afsluttet. Idet en forsæt artikulation af mistillid, til hendes to identiteter som partiformand og udenrigsminister, vil kunne have destabiliseret disses strukturer og medført nye dislokationer. Dislokationer som ville kunne have fastholdt en udvikling af personsagen, og de konsekvenser, som Lene Espersens familieferie til Mallorca har medført. Noget som Lene Espersen via sin håndtering, og med hjælp fra Ugebrevet Mandag Morgen, formår at forhindre.

Kapitel 7: Diskussion

Jeg vil i dette kapitel nærmere diskutere min konklusion, generaliserbarheden herved i forhold til lignende politiske personsager, og påtale denne i forhold til anden forskning på området.

Jeg har således på baggrund af min analyse af Lene Espersens personsag kunnet iagttage, hvordan denne handler om mere end blot injurier, bagvaskelse og en god historie, som medierne kan sælge aviser på. At Lene Espersens familieferie til Mallorca ikke blot har givet liv til useriøs politisk journalistik og reality dækning uden reelt politisk indhold. En iagttagelse af politiske personsager, som har udbredt sig igennem de sidste par år, hvor både politikere, kommunikationseksperter og ikke mindst medierne selv er begyndt at diskutere relevansen af denne type politiske sager (24.11.2010 Ræson link & 29.11.2011 Politiken & 04.02.2011 Journalisten link & 16.02.2011 Journalisten). En diskussion som også har været med til at inspirere denne undersøgelse af Lene Espersens personsag, og hvordan hendes familieferie kunne afstedkomme sådanne konsekvenser. Hvordan denne kunne få så stor en betydning og tiltrække så meget opmærksomhed, til trods for at hun er kendt som en dygtig, politisk kommunikator, og hendes familieferie ikke direkte virkede politisk relevant. Dog har jeg min undersøgelse af Lene Espersens politiske personsag i denne sammenhæng vist, at personsagen rent faktisk berører det essentielle spørgsmål om tillid mellem politikere og vælgerne. Et spørgsmål som er meget tæt forbundet med de handlinger og den kommunikation, som de danske politikere afstedkommer. Også i deres privatliv, da handlinger og kommunikation her, også kan have en indirekte eller, som i Lene Espersens tilfælde, mere direkte indflydelse på deres politiske arbejde. Idet vælgernes tillid til politikerne, giver dem magt til at tage beslutninger på deres vegne, får de herigennem også mulighed for at udøve kontrol over vælgerne. En kontrol som også medfører øget bevågenhed, så man kan holde øje med om magthaverne lever op til de forventninger og det ansvar, man har til dem. Forventninger og ansvar som rækker udover deres virke som politikere, da deres handlinger som privatpersoner også er betegnende for, om man kan have tillid til, at de lever op til disse.

På denne måde ligger specialets udledninger omkring tillid og dennes betydning, i relation til politikere i forbindelse med politiske personsager, også meget godt i tråd med John B. Thompsons forskning på området. Thompson, vis definition af skandale også er anvendt i dette speciale, udtrykker i denne forbindelse, at pga. samfundets store, sociale ændringer, har vi bevæget os fra ideologibaseret politik til tillidsbaseret politik (Thompson 2005 s. 46-47 link). Idet samfundet ikke

længere er opdelt i de mere traditionelle sociale lag, hvor partierne stod i stor kontrast til hinanden, og førte mere klasseopdelt politik, er der kommer meget fokus på de specifikke enkeltsager i politik. Som konsekvens, er vælgerne blevet mere usikre på, hvordan man skal håndtere de komplekse problemer i det moderne samfund, da der ikke længere fremgår klare politiske linjer, som man kan støtte sig til. Hvilke bevirker, at vælgerne er nødt til at have mere og mere tillid, til de enkelte politikere evner til at tage beslutninger og forvalte deres interesser. Derfor bliver spørgsmålet om troværdighed og tillid også afgørende, da det er disse som skal sikre, at politiske løfter bliver holdt. I overensstemmelse hermed, kan Lene Espersens prioritering afstedkomme mistillid, fordi hendes underminering af sin position som udenrigsminister, også fordrer mistillid til, om hun holder sine politiske løfter. Som konsekvens har politiske skandaler³ fået større betydning nu til dags, da disse udgør en form for troværdighedstest af den tillid, vælgerne yder politikerne (Ibid.). Specialets konklusioner, på baggrund af Lene Espersens personsag, ligger således godt i tråd med den forskning, John B. Thompson har lavet på området, i forhold til det amerikanske samfund. Dette speciale er således i stand til også at sandsynliggøre Thompsons iagttagelser i forhold til det danske samfund. Hvortil specialet endvidere også har kunnet bidrage med viden om, hvordan denne troværdighedstest af tillid mere specifik kan udfolde sig, afstedkomme konsekvenser, og hvordan en politikere håndtering kan influere herpå.

Dog er specialet stadig baseret på den socialkonstruktivistiske tilgang til viden og den sociale virkelighed, hvormed det ikke kan undsige nogen generelle sandheder i forhold til lignende politiske personsager. Ligesom diskurser ej heller kan indbefatte hele den sociale virkelighed, kan den iagttagelse, der fremgår via specialet af Lene Espersens personsag, heller ikke indbefatte alle politiske personsager. Idet den sociale virkelighed er betinget af iagttagelser, vil iagttagelserne af en personsag og en forklaring på, hvordan denne kan afstedkomme konsekvenser, og den betydning en politikere håndtering kan have, altid kunne iagttages anderledes. På denne måde repræsenterer dette speciale én måde at iagttage Lene Espersens personsag på, som fuldt ud er betinget af det blik jeg via analysestrategien har skabt. Derfor kan jeg med specialet også kun sandsynliggøre, at politiske personsager er foranlediget af brud på den tillid, der består mellem vælgerne og en politiker. Samt at dette brud kan blive forværret i takt med at en personsag udvikles, og dermed bevirke endnu større konsekvenser af den handling, som har igangsat tillidsbruddet. Ligesom jeg også kun kan sandsynliggøre, at dette brud, efter man er nået til enighed om betydningen heraf, fortsat kan

³ Der er ikke noget engelsk begreb for politiske personsager, det tætteste man kommer, er politiske skandaler.

bevirke mistillid, og endvidere forårsage mistillid til andre politiske identiteter, en politiker måtte besidde. På samme måde kan jeg omkring en politikers håndtering også kun sandsynliggøre, at en politiker med fordel kan håndtere en politisk personsag, ved at strategisk at undskylde og give udtryk for, at vedkommende vil korrigere sine handlinger fremover. Samt at denne med fordel kan håndtere eventuel mistillid, via de strategier Lene Espersen afslutningsvist har iværksat.

Kapitel 8: Litteraturliste

Andersen, Niels Åkerstrøm (1999): *"Diskursive analysestrategier"*, Nyt fra Samfundsvidenskaberne, København.

Benoit, William L. (1995): *"Accounts, Excuses and Apologies"*, Albany, State University of New York Press.

Esmark, Anders & Lautsen, Carsten Bagge & Andersen, Niels Åkerstrøm (2005): *"Socialkonstruktivistiske analysestrategier"*, 1. udgave fra Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg.

Hansen, Allan Dreyer (2005): *"Diskursteori - postmarxistisk hegemonianalyse hos Laclau"* i *"Poststrukturalistiske analysestrategier"*, 1. udgave fra Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg.

Howarth, David (2000): *"Diskurs en introduktion"*, 1. udgave 1. oplag fra Hans Reitzels Forlag, København 2005

Hearit, K. M. & Courtright, J. L. (2003): *"A social constructionist approach to crisis management"*, Communication Studies.

Johansen, Winni & Frandsen, Finn (2007): *"Krisekommunikation: Når virksomhedens image og omdømme er truet"*, Århus, Forlaget Samfundslitteratur.

Laclau, Ernesto & Mouffe, Chantal (2002): *"Det radikale demokrati - diskursteoriens politiske perspektiv"*, 1. udgave fra Roskilde Universitetsforlag, 2002

Poulsen, Birgitte (2005): *"Roller og rollekonflikter - fra entydighed til flertydighed"* i *"Socialkonstruktivistiske analysestrategier"*, 1. udgave fra Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg.

Thompson, John B. (2002): *"Den politiske skandale – Magt og synlighed i mediealderen"* Hans Reitzels Forlag, København.

Thomsen, Jens Peter Frølund (2006): *"Klassisk og Moderne Samfundsteori"*, 3. udgave, 2. oplag fra Hans Reitzels Forlag.

Artikler

25.02.2005 Politiken: *"Tørnæs' mand har ansat illegal arbejdskraft"*

25.03.2008 Politiken: *"Forhold til 15-årig fælder toppolitiker"*

29.11.2011 Politiken: *"Den politiske journalistik har mistet sit moralske kompas"* - **Jørgensen, Søren Schultz.**

25.03.2008 B.T.: *"Jeppe Kofoed trækker sig efter sex med 15-årig"*

14.06.2011 Børsen: *"Toppolitikere er sårbare i personsager"* - **Ritzau.**

09.09.2008 Jyllands-Posten: *"Enstemmig opbakning til Lene E."*

14.09.2008 Berlingske Tidende: *"Lene: K går frem - Lene slår Fogh og Thorning"* - **Flores, Philip Egea & Steensbeck, Bjarne.**

08.02.2009 Berlingske Tidende: *"Lars Løkke får baghjul af Espersen og Thorning"* - **Flores, Philip Egea.**

25.02.2010 Politiken: *"Meningsmåling: Rokaden har ikke virket"* - **Hjortdal, Marie.**

24.02.2010 Politiken: *"Lene Espersens største drøm er gået i opfyldelse"* - **Kaae, Martin.**

24.02.2010 Kristeligt Dagblad: *"Prestigeposten har været en drøm siden ungdommen"* - **Nielsen, Jens Beck.**

07.03.2010 Berlingske Tidende: "*International: Udenrigsministerens visioner*" - **Mouritzen, Kristian - Udlandsredaktør.**

26.06.2010 Ekstra Bladet: "*Top-konservativ skrider i protest over ferie-Lene*" - **Ditlev, Neils.**

08.06.2010 B.T.: "*Danskerne: Vi elsker Connie*" - **Karker, Andreas & Mortensen, Søren.**

07.06.2010 Information: "*Hver tredje borgerlig vælger tror på Helle Thorning*" - **Ritzau.**

29.03.2010 B.T.: "*Hvor er Lene?*" - **Barfoed, Christian Krabbe.**

29.03.2010 Ekstra Bladet: "*Dropper Hillary og tager på ferie*" - **Kjærgaard, Jan.**

30.03.2010 Ekstra Bladet: "*Det kan du ikke tillade dig, Lene*" - **Elsborg, Michael & Kjærgaard, Jan.**

29.03.2010 Ekstra Bladet: "*Hentet hjem fra Portugal i privatfly*"

30.03.2010 B.T.: "*Trætte chefer*" - **Barfoed, Christian Krabbe.**

30.03.2010 Ekstra Bladet: "*Forkert prioritering*"

31.03.2010 Berlingske Tidende: "*Kritik af Lene Espersens afbud tager til*" - **Nørr, Christian.**

01.04.2010 Berlingske Tidende: "*Ledende artikel: Espersens familieferie*"

07.04.2010 Berlingske Tidende: "*Debat: Udenrigspolitik: Lene Espersen svigter - OPINION*" - **Kofoed, Jeppe, Udenrigspolitisk ordfører (S).**

08.04.2010 Politiken: "*Espersens ferie møder undren hos kollega*" - **Sheikh, Jakob & Sæhl, Marie.**

13.04.2010 Kristeligt Dagblad: "*Feriesag udstiller dårlig ledelse hos VK*"

16.04.2010 Kristeligt Dagblad: "*Ministre holder da (ikke) ferie*"

27.04.2010 Ekstra Bladet: "*Per Stig dybt uenig med Lene*" - **Kjærgaard, Jan.**

03.06.2010 Berlingske Tidende: "*Løkke var advaret i Arktis-sag*" - **Tang, Uffe & Henriksen, Morten & Thobo-Carlsen, Jesper.**

31.03.2010 Kristeligt Dagblad: "*Skarpt angreb på politikeres slappe arbejdsmoral*" - **Nielsen, Jens Beck.**

31.03.2010 B.T.: "*Ledende artikel: Farlig ferie - B.T. Mener: Ny politiker-type er uundgåelig*" - **Ib, Helle.**

08.04.2010 Jyllands-Posten: "*Interview: Thulesen Dahl til regeringen: Vågn op*" - **Interview: Kristian Thulesen Dahl.**

15.04.2010 B.T.: "*REJSEDRONNING - FERIE: Lene Espersens mange udlandsrejser som minister har ofte været rene ferierejser*" - **Mortensen, Søren & Krog, Thomas Nørmark.**

18.04.2010 Politiken: "*Lenes drøm er brast - indtil videre*" - **Potræt: Lene Espersen (K)**

01.04.2010 B.T.: "*Solo-møde med Hillary - Rejsefeber: Ny forklaring fra Lene Espersen*" - **Karkerog, Andreas & Mortensen, Søren.**

09.04.2010 Jyllands-Posten: "*Løkke og Lene Espersen dybt splittede af kritik*" - **Beder, Charlotte & Brix, Knud.**

09.04.2010 Politiken: "*Politisk analyse: En beklagelse vil gavne Lene Espersen*" - **Mogensen, Peter Redaktionschef.**

10.04.2010 Berlingske Tidende: "*Moster Skrap falder ned - Interview: Lene Espersen*" - **Tang, Uffe.**

10.04.2010 B.T.: "*Jeg er blevet klogere - politik: Men Lene Espersen insisterer på at der også skal være tid til at være mor*" - **Mortensen, Søren & Larsen, Jesper Vestergaard.**

11.04.2010 Politiken: "*Der skal være balance mellem arbejdsliv og familieliv - INTERVIEW: Lene Espersen (K)*" - **Schøler, Peter.**

10.04.2010 Jyllands-Posten: "*Jeg er rykket tilbage til start - Interview: Udenrigsminister Lene Espersen (K)*" - **Arnfred, Carl Emil & Brix, Knud.**

15.04.2010 Politiken: "*Lene E: Det er stadig et drømmejob - Måling udråber udenrigsminister til den mest upopulære minister*" - **Kaae, Martin.**

24.04.2010 B.T.: "*Fløj for 57.000 kr.*" - **Larsen, Jesper Vestergaard.**

29.05.2010 Politiken: "*Interview: Jeg håber på, at der er plads til tilgivelse - Interview: Lene Espersen*" - **Brandstrup, Mads.**

01.06.2010 Ekstra Bladet: "*Nu får hun skideballe igen*" - **Elsborg, Michael.**

21.07.2010 Ekstra Bladet: "*Ledende artikel: LENE TILBAGE TIL POOLEN*"

21.07.2010 Jyllands-Posten: "*Privatfly udløste Espersen-afbud*" - **Arnfred, Carl Emil & Sørensen, Kaare.**

21.07.2010 Ekstra Bladet: "*Lene Espersen: Jeg valgte ikke flyet*"

25.07.2010 Ritzaus Bureau: "*Lene Espersen melder afbud til klimamøde*"

28.07.2010 Ekstra Bladet: "*Kun tre ministre ferie-ramte*" - **EU-rådsmødet.**

27.07.2010 Berlingske Tidende: "*Møde - uden Espersen*" - **Sloth, Søs Lykke & Bonde, Annette.**

26.07.2010 Ekstra Bladet: "*Lene E.: - Det er ØV*" - **Kjærgaard, Jan.**

28.07.2010 Ekstra Bladet: "*Lenes sidste væbner*" - **Kjærgaard, Jan & Elsborg, Michael & Blem, Hans Christian.**

29.07.2010 B.T.: "*K-vælgere dropper Lene*" - **Henriksen, Morten & Thobo-Carlsen, Jesper.**

02.08.2010 Ekstra Bladet: "*JEG SKAL PÅ FERIE IGEN*" - **Blem, Hans Christian.**

02.08.2010 Berlingske Tidende: "*Lene Espersen: Forsvarer mødeafbud*"

29.05.2010 Kristeligt Dagblad: "*Konservativ panik plejer at ende i fløjkrig*"

30.05.2010 Berlingske Tidende: "*Konservative vil af med Espersen*" - **Henriksen, Morten & Klarskov, Kristian & Thobo-Carlsen, Jesper.**

04.06.2010 B.T.: "*Per Stig snigløb Lene Espersen*" - **Mortensen, Søren & Karker, Andreas.**

05.06.2010 B.T.: "*Jeg er rigtig glad for Per Stig*" - **Karker, Andreas & Mortensen, Søren.**

28.07.2010 Ekstra Bladet: "*Byt hende ud med Per Stig*" - **Elsborg, Michael & Blem, Hans Christian & Kjærgaard, Jan.**

31.07.2010 Jyllands-Posten: "*Opbakning til Espersen fra K-top*"

03.08.2010 Jyllands-Posten: "*Brian Mikkelsen står bag Lene Espersen*"

09.08.2010 Politiken: "*Per Stig Møller Pjækkede også fra vigtige EU-møder*" - **Brandstrup, Mads.**

Links

DR - Året med de politiske personsager:

http://www.dr.dk/Nyheder/Temaer/2010/Aaret_der_gik/02111940.htm

Helle Thorning Schmidts skattesag:

<http://www.dr.dk/Nyheder/Politik/2011/12/05/154023.htm>

Henriette Kjær personsag:

<http://www.dr.dk/Nyheder/Politik/2011/01/26/111039.htm?rss=true>

Politiske personsager: Når der går jagthund i vagthunden:

<http://raeson.dk/2010/politiske-personsager-nar-der-gar-jagthund-i-vagthunden/>

Personfnidder blokerer for politiske reformer:

http://www.cevea.dk/files/060411notat_personfnidder_blokerer_for_politiske_reformer.pdf

Henriette Kjær trækker sig fra sine poster og genopstiller ikke:

<http://www.dr.dk/Nyheder/Politik/2011/01/26/101853.htm>

Toppolitikere beskytter sig ikke mod personsager:

http://www.ugebreveta4.dk/2011/201121/Artikler/Toppolitikere_beskytter_sig_ikke_mod_personsager.aspx

Danske journalister blandt de mest apolitiske i Europa:

<http://journalisten.dk/danske-journalister-blandt-de-mest-apolitiske-i-europa>

Infomedia søgeord:

Lene Espersen ferie - alle ord indgår i artiklen, og søgningen har været i hele artiklen. Søgningen er blevet foretaget i landsdækkende dagblade samt webkilder.

Lene Espersens interview med TV2 i forbindelse med den indledende kritik:

[http://www.youtube.com/watch?
v=aw7cLSdxcU4&list=FL4Uow6JI_2s1wz8UmrKm7ig&index=8&feature=plpp_video](http://www.youtube.com/watch?v=aw7cLSdxcU4&list=FL4Uow6JI_2s1wz8UmrKm7ig&index=8&feature=plpp_video)

Poul Madsen: Medier vakler omkrig personsager:

<http://www.journalisten.dk/node/19441>

TV2 og DR skruer ned for personsager:

<http://www.journalisten.dk/node/19552>

John B. Thompson "The New Visibility" 2005:

<http://www.scribd.com/doc/22378578/Thomson-New-Visibility>